

A3, AZIS

=====

© Васил Боянов - Азис, автор, 2006
© Ваня Щерева, редактор
© Робърт Кемписти, корица
© Лилия Балтаджиева, коректор
© Делян Марков, Мартин Димитров
Николай Скерлев, фотографии
© Sunny music, издател

=====

Предговор

Това, което ви предстои след тази страница, не мога да наименувам. Пресата ще му сложи име. Тя винаги слага имена на нещата. Обикновено неподходящи. Затова аз няма да се ангажирам с тази сложена задача. Биография? Не мисля... По-скоро парченца от пътя му към Днес. Вас-ко е твърде млад, и мисля, че има много още какво да му се случва. Истинската биография, малко по-нататък.

Извинете, че го наричам Васко. Няма как да е иначе, защото няколко месеца аз стоях на неговия диван в уютната му къща и преживявах заедно с него всичките му бивши вълнения. И всичките му фантазии. Трудно ми беше да намеря границата между двете. Но едно е сигурно. Аз слушах и преписвах мислите на Васко. Този, истинският, до машиният, с фибите по главата. Този Васко, който още от първия ден отвори хладилника си и ми каза, ето, това е и твоя хладилник, ако поискаш нещо, отваряй си го сама. В този шкаф са сладките неща, тука пък са питиетата. А дамски превръзки да имаш, че току-що ми дойде? Имам, разбира се...

Сигурна бях, че нищо няма да ми липсва в неговия дом. На третия ден от общата ни работа по тази книга, споделих с него, че утре отивам на първа среща с мъж, който особено много ме вълнува. И не знам какво да облека. Чакай, каза ми веднага той, ще ти дам най-новата си пола, дето Ани-та ми я уши, и сакото към нея, много са яки. Домъкна ги пъргаво и започна да ме облича пред голямото огледало, което нарочно или случайно, прави хората някъде с 5 килограма по-слаби. Ето такива огледала трябва да слагат по пробните на магазините, ако искат да имат добри обороти...

Широчка се оказа полата за мен, и добре, че беше така, иначе, представете си как щях да се чувствам, когато мъжът-мечта съблича от мен полата на Азис... Ами първерзно с по някакъв начин...

Сега да ви разкажа как го срещнах. Никога не се бях вглеждала в него. Знаех за явлението Азис, но не знаех нито една негова песен. У нас съм махнала поп-фолк каналите, да не гледа детето. А, не, всъщност само една песен бях чувала, ама в изпълнение на непознато момче, случайно попаднало в къщи. Иван, съседа, се обади и каза, един приятел от Германия се върна за малко, може ли едно купонче да си спретнем у вас. Може, що да не може. За нови момчета винаги са отворени вратите на моята къща...

Приятелят от Германия хвана китарата и запя: „Ценят, във който ти реши да си тръгнеш...

Обичам те, искам твоите ръце... "Доста вълнуващо изпълнение. На кого е това, попитах, на Азис, каза. Аха, чалга. Ми то не е толкоз лошо... К во настръхваме всички като чуем чалга и Азис? Викам си, айде, няма да го приемам безрезервно, все пак, аз съм от другия лагер, нали, поп-музика, алтернативна даже... Айде, чак пък толкоз толерантна няма нужда.

След време, седя си аз в sladur.com и си брой-кам нет флиртове, ама в инфото под снимката си съм предупредила никой да не ме безпокои. Ис-аз да избирам с кого да говоря, не вие да изби-рате мен. И ми светва един прозорец със следния текст: „Не ми отговаряй. Извинявай, че те притеснявам, само искам да ти кажа, че много ти се възхищавам на всичко, което правиш и особено много харесвам черно белия клип на Нели Рангелова, който си режисирала."

Загледах се в името на подателя. Азис. Без снимка. Не ми хрумна, че зад това име може да седи истинският Азис. „А може ли да ти отговоря, само, за да ти кажа благодаря?"- написах аз. Така разменихме още няколко реплики и той ми се представи. В нет-а всеки може да си влезе с името Азис, а и да твърди какво ли не, но му повярвах на секундата, не знам защо. Тук се сещам как веднъж с певицата Ирра, докато се учехме още да сърфира-ме из интернет, влязохме в един чат, заговорихме се с произволни чатъри и казахме, ние сме Ирра и Ваня Щерсва. А те ни върнаха: „Да бе... а ние сме Мадона и Дженифър Лопес..."

Та заприказвахме се с него и ме очарова на секундата с едно признание. „Искам да се регистрирам в този сайт като всички нормални хора. Да си сложа снимка. Но не става. Администраторите ме връщат с обяснението: "Нямате право да слагате снимки на известни личности". Над десет опита имам. Все ме гонят. Защо? Като съм Азис да не съм чумав? Нямам право да поговоря с всички останали хора? Много ми е болно..."

Ясно си спомням как ми се сви нещо в стомаха. Излишна емоционалност, някой ще си по мисли, ама ми стана много мъчно за него. За ограбената му свобода. Ограбена от телевизора, от вестниците и списанията, от сцените, от стадионите... Азис...

Ето затова, мили читатели, ви говоря за Васко. Защото всичко, което ви предстои след тази страница е много искрено и няма и следа от вестникарска пудра. Азис разгритиран. Васко.

Сега, преди да ви пусна в неговия свят, е редно да се представя на тези от вас, които не ме познават. Аз съм руса, също като вашия идол. Нямам катинар, но с повечко желание и това можеше да се постигне (ако не бях изхвърляла в тоалетната анаболните хапчета, които тренъора ми даваше, докато тренирах лека атлетика.) Руса съм, по случайност и умна, пописвам туй-онуй от време на време, попейвам също така и разни други работи, дето не са толкова важни. Съществена подробност е, че докато пиша това, слушам Моцарт...

Понеже се случи така, че написах една много хубава книга, „Образцов дом" се зове (Минути за реклама!), моят виртуален до този момент познат, прочете и каза: „И аз пиша книга. Хайде да

ми помогнеш да се справя малко по-добре..."

Ето така се озовах на неговия диван. Даже вече ми се струва, че мога да дам две приблизителни наименования на тази книга. Приближаващото „Две блондинки говорят за нещата от живота" и раздалечаващото „Война на световите". Но и двете са безкрайни шампи. Знаех си, че не мога да измисля име. Напразно се напъвам. Те вестникарите ще измислят по-тъпи и от моите.

Иска ми се също да ви разкажа за начина ни на работа. Нямахше да го направя, ако след публикуването на откъс в интернет, не бях прочела из форумите подмятанията: "Това не го е писал той. Азис не може да напише такова нещо!"

Аз бях добрият слушател на тази книга. Всичко останало в нея е Азис.

Започнахме без план, разхвърляно, както ще ви стане ясно след малко. В един момент усетих, че е силно увлечен от тази спонтанна авантюра и реших да го оставя сам. За един месец тотално го заряхах, ще видите къде точно. Там, където спирам да се обаждам. Той се отказа да ме чака и дописа сам книгата си. Аз само я прочетох, без да поправам нищо. Така реших. Ако бях поправяла, щях да разваля честността на този разказ. На моменти искрено се ядосвах на безумните неща, за които говори с такава нормалност, че ме хваща срам. На други пък се възхищавах от образните му сравнения.

Осъзнавам напълно какво ще ми се случи след участието ми в тази книга. Ще бъда обвинена от една малка група хора, че съм паднала на дъното, занимавайки се със символа на чалгата, която така гадно превзе България през последните години. Мръсната, долна чалга. И че съм си продала гъза много сериозно и съм пълен боклук. В същото време една огромна група хора ще ми благодарят за това прекрасно преживяване, което им се е случило- да надникнат в света на своя любимец.

Който каквото и да каже, държа да отбележа, че съм благодарна на случайността, че ме срещна с Азис. И съм щастлива, че му помогнах да се справи малко по-добре. И най-вече, че го подтикнах към това писане. Ако в началото го приемах като любопитен за перото ми литературен герой, сега го приемам като приятел, на когото мога да се облегна и знам, ще издържи цялата ми тежест. Тръгвам си от тази страница по-облагородена, по-толерантна и по-уверена в това, че да си различен е качество, а не недостатък.

Сега го оставям да ви разказва с присъщата си хаотичност.

Приятно четене!

Ваня Щерева

1-ВА ЧАСТ ПОДСЛУШАНИ МОНОЛОЗИ, КОИТО ОТ ВРЕМЕ НА ВРЕМЕ СЕ ПРЕВРЪЩАТ В ДИАЛОЗИ

Това са записките ми от всички срещи с него. С думите, изговорени по неговия начин. Без спазване на граматически правила. Без всякакви правила, всъщност. И без цензура, над която обаче, ще видите, за кратко се замислихме. После решихме, че като едни свободни хора, нямаме право на цензура. Молим за извинение тези, които ще се подразнят.

"Хит Минус 1". 96-та година. Аз съм си още Васко, работех си барман. БНТ- конкурс за млади таланти. Реших, че ще се явя и ще го спечеля. Защото мога да пея, мамка му. Тогава си изглеждах като съвсем нормално момче. Но пропусках една много важна подробност- че съм циганин. И ми личеше. Въпреки, че се постарях да не ми личи, сложих най-хубавите си дънки, новите си обувки, тениска, на която пише „Райфъл“, ма тогава още им виках "Рифле"...

Татко ми направи синбек към песента на Фю-джийс „Killing me softy“. И взех си го аз синбечето, и на „Сан Стефано“ 29, от там в едни „Чавдар“-ки ни извозиха до някакви студия, а аз пея, знаеш, няма да те убеждавам, и никой не може да отрече, че пея, всичко друго за мен можеш да спориш, ама това е безспорно. Бъкано с деца, младежи, момичета от провинцията с балните си рокли, кошмар- коприни, таф-та, подплънки, къдрени коси, очна линия, момчета с панталони с ръб и бели чорапи, с мокасини, сака от пясъчна коприна... Аз бях с много гел, със сини лещи, бе добре изглеждах, бях си дал цялата заплата. Симпатично, стройно, мургаво момче.

Дойде ми реда, влязох и запях. И си го пея, сестро... Искаш ли да ти го изпея?

Запява. Няколко пъти ми е пъл от отсрещния диван. Редовно си затварях очите и се опитвах да се отдалеча. И все едно и също си мислех. Че свири уредбата. Това жив човек до теб не може да звучи така перфектно. Към неговия глас, някъде там, по конструкциите на

гласните му струни, вероятно Оня от горе, Великия Системен администратор, е наредил един мини-пулт с хиляди копчета с всичките му там ефекти и ауто-тюн-и. И ги врътка тия копчета и му оправя всички залитания на гласа или леки фалшиви моменти, които иначе и най-добрия певец допуска на живо... Да, Оня отгоре е личния тонрежисьор на Азис. Кво ще кажеш? Пея си го. А? Без никаква чал-гийка вътре, както чуваш, то тогава и чалга нямаше. И тия ми спряха синбека на средата. И ми казаха, благодаря ви. По тона им усетих, че съм загубил. И знаех защо. Защото съм циганин. Срам ме беше заради тях. Така изгубиха един поп-певец. Но пък се роди Азис...

Мен и циганите ме отхвърлиха. Казах ли ти защо? Защото съм рус със сини очи. Те вярват, че аз изглеждам така, както на снимката. Те не знаят за съществуването на фотошоп...

Аз съм с много грим. Това плаши хората. И колкото и да съм добра, за околните никога няма да бъда добрата.

Идва един приятел, когото страшно много харесвах, и харесвам още де, и ми задава следния шибан въпрос, аз го виждам, че през цялото време е супер изнервен и ме пита, моля ти се, ти какво мислиш за мен като човек. И аз му отговарям, какво, какво, аз те обичам, ако ще едно лайно да изсереш на главата ми, обичам те като нещо мое и това е. И той рови, рови, почна да търси нещо по джобовете си, шумоли и целия стана червен като бит гъз...

Около 3 минути рови и аз си викам, тука ще става нещо. И извади портфейла си. Малък, спортен портфейл от плат. И пак започна да рови. И мене вече...

Аз се изнервих страшно и усещам как не гледа в мен, но търси погледа ми, реакцията ми. Опитвам се да дишам нормално, през носа, и бръкна той, отвори едно джобче и извади нещо малко и лъскаво и го постави на масата и то издрънка. И на мен сърцето ми се качи в гърлото. Щях да се напикая на дивана. Той постави брачна халка, годежна халка на масата! Червен като цвекло, притеснен...

В същия тоя момент си казах, този е полудял... През главата ми минаха стотици мисли. След като се чу „дрън“ и не смее да ме погледне в очите... И аз си помислих, глупачката, че това е за мен. Вече чувах Менделсон в ушите си. Нямаше да му откажа...

Но не беше за мен. Просто се беше сгодил тайно. За приятелката си. И споделяше с мен. Той просто забрави, че аз съм момиче. Той си помисли, че аз съм момче, приятел, близък, пред когото може да си похвали тайната. Забрави, че съм момиче, а пред момиче не можеш да извадиш халка и да се червиш като гъз...

Ти знаеш ли какво е това да се чисти сперма от мустаци? А?

Аз ли не знам... с тая гъста коса... не ме питай кои сплъстявания намирам... няма разрес-ване. Все едно някой дъвка ти с залепил в косата...

А така! Значи знаеш. Нищо не се чисти по-трудно от прясна сперма от мустак! Не дай си боже, пък да е засъхнала... Добре, че мустака е бял, та се сливат някакси...

Аааа... какво правех тогава... Да. Бях с костюм. Сив. И черен тишърт. Корените ми бяха толкова про-расли, че косата ми приличаше, все едно съм на гадни кичури. Бях спал само три часа. Трябваше да ставам, за да уредя брата на един мой приятел да влезе в болница. И както си седях и чаках в Мерседеса си... в костюм на Армани, наистина изглеждах като гъзар, мъж някакъв, изведнъж ми се повдигна и нямаше какво друго да направя, освен да отворя бързо вратата, да наведе главата си силно напред и да повърна.

Повръщах някаква течност, която излизаше на конци-бели. Целият вонях на мъж. Сетих се какво повръщам...

Колко ли свирки бях направил тази нощ? Не ги броих. Само знам, че Слава Богу, вече се научих да гълтам.

Някъде бях чел, че гълтането правело мъжа зависим... Пет минути се мъчих, все едно раждам. И наистина раждах-незаченатите си деца. В този момент, през сълзите от повръщано, от напъните, видях силует на мъж, който се приближаваше и пищеше: „Азис!

Азис! Азис!" Последвано от тъпата фраза: "Може ли един автограф? Аз съм ви фен!" ...

Дано майка никога да не прочете тази книга...

Като казах майка... Винаги съм искал да приличам на тази жена. Какво ли не правех.

Гримирах се, носех дрехите ѝ, обувките ѝ... Даже през акъла ми мина, докато спи, да си отрежа няколко кичура от косата ѝ, да си ги залепя със скоч. Тогава нямаше екстеншъни. Тогава нищо нямаше... Само Кореком... И шоколадови яйца, в които имаше само играчки за момчета и аз полудявах от тъпите им камиончета и тракторчета...

Мама ползваше червило на име „Ида 121“.

Цикламено. Малиново едно такова. И лъскаво... Мдаа... всички го ползвахме...

Исках да бъда певица. Певец? В никакъв случай!!! Тогава имаше само Лили Иванова. Аз щях да бъда втората. Ако някой тогава ми беше казал, че с нея някой ден ще имаме спорове кой да закрива концерти, кой да е за десерт... едва ли щях да му повярвам. Ако някой ми беше казал, че ще си мерим пиш-ките с Лили Иванова... Боже, Боже, Боже... До последно бях лъган, че съм роден в Съветския Съюз. Нямаше как да ми кажат, че съм роден в Сливен, в затвора. Ми то си е все със „С“. Няма много голямо значение. Не е за проституция, споко, нещо далеч по-дребно и незначително...

Започнах да мисля на 4 . От тогава и помня.

Как възприемаше себе си?

Възприемах се като момиче.

Не... в смисъл... усещаше ли се умен?

Не зная. Мразех другарката Велева. Мразех я заради големите ѝ зъби и русата ѝ коса.

Само ако знаех, че някой ден ще се превърна в блонди-ембле-ма... само ако знаех...

Тя ме биеше... Казвах на майка ми, тя не ми вярваше. Докато не дойде един ден ненадейно в детската градина и ме завари напикан. Тогава за първи път разбрах колко силна майка имам. Такъв

плесник ѝ удари на Велева... Видях как се праметна русата ѝ изгоряла коса, сега вече знам, че е била изгоряла... Тогава на майка ми нищо не можеха да ѝ кажат. Тя беше циганката, лошата... Но много красива. Никой до ден днешен не може да повярва, че това ми е майка.

Защо, ти грозен ли си?

Ми да, аз съм такъв тюлен... Аз само като мина през сешоар и грим ставам красива...

Оххх, вече съм стара... днес при шивачката Анита, вместо да си поръчам миниджуп, си поръчах дълга пола до земята... черна, с черно сако... Може да е дълга, но цепката ми е до пътката.

Страшно много харесвах дебели чичковци с бели потници на дупки. И космите им да се подават изпод мишниците. А такива- дал Господ в Костинброд. Караха колелета „Украйна“ и докато въртяха педалите, извършваха странни движения и на мен ми беше много интересно да ги наблюдавам- как до-чените им панталони навлизаха в гъзовете им...

Няколко години по-късно, аз вече се возех на рамките на колелетата им- уж така, просто да се по-возя. Умирах от удоволствие, че си търкаха коленете у мен- единия у бедрото, другия у задника ми. От много малък започнах да мисля за секс. Именно заради тези селски бекове. Тогава Тодор Живков беше казал, че в България нямало цигани.

Да, нямаше. И цигани нямаше, и педераси нямаше...

Аха... Горкия, колко е бил заблуден... Те чичковците с колелетата не бяха педераси, те бяха еба-чи- поне за такива се водеха.

Костинброд звучи по-долно от Перник, сестро! Там няма нищо и нищо не се случва.

Веднъж така с децата, седим си на тротоара, след поредната игра на ръбчета и се задава един чичко... И аз, нали... викат ми, провокативен, екстравагантен... Ама то явно си ми е отвътре, аз не ги мисля тия работи, ей, гледай, още тогава съм си бил такъв...

Такава... Бъркаш рода от време- на време...

Тъй де. И седим на единия тротоар, нещо си говорим, и го гледам, задава се, аз по едни къси пан-талонки, от тия, трикотажните, сещаш се, и им викам на другите, гледайте сега... И приближава чичкото, аз си дърпам отдолу панталонките, ей така, на една страна, оголвам се целия отдолу и му викам: „Чичо-о, виж, путка, путка!"

И викаш, точно путка му показва?

Ми да, ама аз тогава, много чистосърдечно, викам си, не е виждал човека, услуга да му направя, да види и той... Пък той, бърз поглед и като наведе главата, като забърза крачката...

На мене в Костинброд ми мина живота. До 8-10 годишна възраст ми викаха по улиците „Мойто момиче, мойто момиче..." С тесни варени дънки, майка ми ходеше в Халите и й ги даваха изпод щанда... Връзка беше.

А там, нещо в Германия си бил, съм чувала оттук-оттам. Как заминахте?

Не помня как заминахме. Бях на 11. Несъществените неща не помня. Ааа, да, баща ми замина бе... първо той, после се запозна с някакви хора там и ни дръпна.

Посрещна ни с една жена. Моментално разбрах, че това му е любовница. Само като й видях косата. Огнено червена, силно тупирана. Приличаше на вариететна артистка. Като я видях как се радва на майка ми... разбрах, че нещо не е наред, нищо, че беше с мъжа си...

Та баща ми е голям курвар... Продължава и до ден днешен да се заглежда по колежките ми, които идват у нас. Не знам майка ми как го е търпяла толкова много години. Тя не е могла да има нито една приятелка, щото той всичките ги чукаше. Кълна ти се! Когато майка ми го питаше: "Защо?", той й казваше: "За да разбере дали са ти приятелки"...

С изключение на една, която не му пусна. Тогава забрани на майка ми да се вижда с нея... защото била курва... Скорпион...

Мама... Години наред той я биеше за най-малкото нещо. Като почнеш от това, че работеше като секретарка в Министерството по туризма.

Е как циганка- пък?

Ама ти какво си представяш, че майка ми е с някакви поли шарени ли? Майка ми е топ-модел! Иман!

Един ден, дошъл той ненадейно в работа й, а тя говорела по телефона, то нали, това й е работата, да говори по телефон. „С кого говориш, майка ти да еба?" И я направил синя-дроб. Спукал я от бой. И така тя напуснала тази работа.

Абе... за най-малкото нещо ядеше бой тази жена... Все се налагаше да си слага сурово месо върху раните... Когато и да се приберях в къщи, я заварвах с пържола върху лицето. Горката ми майка... как е търпяла... това джудже... Баща ми е супер нисък...

С течение на времето нещата много се промениха. Не знам как. Може би, защото тогава вече той не вадеше такива пари, каквито майка ми успяваше да изкара. Тя се занимаваше със всичко. Търговия, златарство, врачуване...

Една вечер се прибирам и чувам женски крясъци в къщи. Отварям вратата на хола, заварвам всичко в къщи обърнато наопаки, майка ми яхнала баща ми, с един телефон в ръцете й, изкорубен от кабела, от тия старите, бежовите, със шайба, не знам дали ги знаеш, и като бие тая жена, ама бие, а баща ми само повтоаря: "Гергино, махни се, ще те пребия..." А тя: "Пребий ме, бе, Траяне, пребий ме. Айде да видя какъв мъж си, пребий ме!" Ама това на фалцет, то няма такава тоналност.

Комшиите ни бяха свикнали. Горките, опитали се да се намесят няколко пъти, но татко само ги псуваше, а майка заставаше пред вратата и ги молеше да се приберат, да не стане по-лошо. Циганска му работа.

Въпреки че, сега като се замисля, тази емоция на пеенето ми, сигурно от там съм я взел. Аз затова сигурно пея толкова истерично.

Гледката: Майка ми налага баща ми с телефона, при всеки удар камбанката се включва и издрън-чава странно- дрън, дрън... Той със същия потник на дупки, идеала ми за потник, разкъсан и по грозното му тяло- кървави драскотини от нокти.

Майка ми продължаваше да крещи, и тогава чух най-нелепото нещо, което даже ме е срам да кажа. Сега ще викам за помощ, каза, отвори прозореца и наистина започна да крещи: „Помоооощ!!! Помоооощ!!!“ На площадката отпред бяха събрани всички деца... После- защо съм била истеричка? Ми на майка си съм се метнала.

В Германия- мизерия. Берлин, Щутгарт- местеха ни като кучета, бяхме като в лагер. А червенокосата? С какво точно помагаше?

Ми знае немски, тва- онва... С к вот могла жената- дала путка...

Значи помощта ѝ се оказва "путка"?

Ами изчезна като всичките му любовници... Няма да забравя как майка преби една друга любовница на баща ми с един „Веф“. Знаеш какво е "Веф", нали? Тая беше с една коса до задника...

Коя?

Карачката.

„Карачката" какво значи?

Миии... курвата демек. Тогава даже не можах да я видя след боя... Беше ми много интересно да я видя, но майка ми ме караше да уча...

По какво?

По всичко. По математика най-вече. Много бях зле с тая шибана математика.

Знаеш ли какво установих вчера? Няма нищо по-хубаво от големия кур. То те уплътнява.

Щото малкия... то е като ситен бод. Хем да не стига, хем да боли.

Боли от малкия?!

Да. Все едно те ръчат с тъп нож. А от големия, к во викаш, не боли?

Не. Само в началото. После е като... пълнена коледна пуйка.

За математиката говорехме...

Ми да. Ето ти математическа формула. Голямото е по-голямо от малкото.

Значи само туй научи от математиката... Знаците по-голямо, по-малко... Кажи сега още за Германия.

Германия. Вече съм на 12. И се запознах с една моя приятелка, която до ден днешен искам да издиря. Елица. Живеехме в едни мизерни емигрантски блокчета. Всеки понеделник и четвъртък се редяхме за едни щайги, в които имаше плодове, зеленчуци, мляко, определен грамаж месо. Държавата ги отпускаше. Чувствах се като просяк. Когато минавах с майка ми по центъра и там продаваха едни немски вур-стчета на скара и ооохх... Гледах ги и преглъщах... И майка ми, даваше си последните пари, но ми ги купуваше... Много странно...

А когато срещнах Елица, тогава видях светлина в тунела. Иначе се чувствах като мъртвец. Тя също като мен харесваше Майкъл Джексън и имах-

ме тема за разговор. Тогава нея я задяваше някакво арабче и си мислех: "Какво ми има на мен? Защо не ме задиря мен?" Конкуренция. А знаеш, сестро, ние, жените, мрем да се сприятеляваме с конкуренцията. Ей така, из дълбокото да я елиминираме, ако може...

По това време започнах да мастурбирам яростно. Както си трябва. Седем пъти за два часа ми е рекорда.

Ама с нагледни материали или само с едното въображение?

Без порно филми. Без списания. Започвах да се пипам и си представях арабчето. За мен беше много хубав тогава. Много чист и добре подстриган.

Къде добре подстриган?

Ами косата. Не му стърчеше нищо... Представях си как влиза в стаята и ме изнасилва.

Елица знаеше ли, че си момиче?

Мисля, че да. Не помня вече, но мисля, че да. Мога да я намеря. Знаем как, но ме е страх как ще реагира...

Първо, педерасите си мислят, че са момичета като малки. Или обичат силно майките си, или ги

мразят. Второ, харесват приятелите на бащите си или комшията. Трето, секса идва винаги с някой близък. Никога няма да забравя как направих една чекия на един болен от детски паралич. Изкривен целия, като говореше, му течаха лигите от устата.

Подбудите?

Щеше да ми даде касетка на Майкъл Джексън с филма „Bad“-28 минути.

Времетраенето на филма? Да, перех чекии като луд... По 28 минути на чекия?

Вероятно... Щото на другия ден трябваше да му я връщам. И пак чекия, и пак Майкъл Джексън- "Bad"...

Този Майкъл Джексън... Направи ме педераст в очите на комшиите...

А брат му, големия, той не беше болен, ми казваше, че няма да ми дадат касетката, да влезна у тях да я гледам, и докато гледах, той чукаше на съседния диван някаква пъпчива пикла...

Сега като се замисля... прясно студено къдрена... отврат! Така чекиите ми се обезсмисляха...

В същото това време, един мой съученик, най-голямата пишка, която съм виждал-магаре, не кур, магаре, сестро, играехме си на тираджии. И уж сме братя. Какви братя, като той си вадеше патката през пет минути... Имаше най-красивия кур на света. Голям, топъл и черен.

Топъл ли? Как го разбра? Пипа ли му го? Дааа... аз си играех с пишката му... И той ти даваше?

Да, той искаше. Затова не вярвам, че има хетеросексуални хора. Сега той си е мъж-семеен, с деца, по нищо не си личи, че някога Азис си е играл с пишката му... И той с моята... В сравнение с неговата аз просто нямах пишка.... Ми да, путка.

В това време телефона му звъни. Докато си говорим, не вдига на никого. Всеки път го подканям, вдигни де, к во толкова, ще спрем за малко. Щото аз много мразя някой да не си вдига телефона. А той си поглежда дисплея и казва: „Не е важно.“ Но този път... „А, Малина.“ И вдига. Обяснява й разпалено, че пишем книгата. Не знам какво му казва тя. Но се подразбира по неговите реплики:

Хубав мъж? Как се казва? Мило, утре ще съм с леци и мигли и нищо няма да видя...

След затварянето продължава без преход:

Помня датата, когато ми дойде спермата за първи път. Така се уплаших. 14 март. За годината, убий ме, не си спомням. Май бях на 8. Все едно нещо изтече от мен, сякаш някакъв мой орган се беше изсипал. Играх си, играх с топките си... Те па едни топки... Най-шибаното е, че на сутринта си мислех, че всички в къщи знаят. И оттогава- нямам спирка.

Чекиджия!?

Да. Нещо лошо? Кой не е?

А порно гледаш ли?

Да. Много. Купих си сателит само заради това. Имам 5 денонощни канала.

Ама само мъжко порно? Не, не. Смесено. Различно.

Е добре де, ами като се чукаат мъж: и жена, тебе т ва к во те бърка?

Аз не гледам жената, аз гледам кура. И най-интересното е, че аз мога да свърша, когато гледам лицето на актьора. Умирам за грозни актьори.

Добре де, а жена като я чука мъж: отзад?

То разлика няма. Все е гъз. Те и мъжките са обезкосмени и гладки. Дали женско или мъжко... Аз си падам по класическо порно, от 70-те. Там всички са космати, естествени.

Като видя космат мъж, с мустаци, мога да умра. В наш те среди им викаме мечки- Беаг.

А, и с превод ми го даваш... Мерси. За свирките нещо разправяше... Че... коя фолк певица те обучаваше? Не беше ли правил до тоя момент свирки, че да те обучават...

Не, аз бях правил, ама не по сценарий. По интуиция. Тя ми беше казала, че няма нищо по-хубаво за мъжа от това, докато води телефонен разговор, прав, ти да се приближиш, да

клекнеш, да му свалиш ципа и да му го налапаш. Той нито може да затвори, нито да ти отвърне на ласките. Той е в капан.

Кур-капан...

Ха-ха... Мъжете много се кефили. И аз нали съм си фолк певица, и руса, повярвах. Още тогава е искала да ме унищожи тази...

Коя, коя?

Няма да ти кажа, щот ще ме съди. Тя съди

всички. Защото целия свят ѝ е крив... цял живот е на диета. И е слаба, мамка ѝ...

Слаба, да, ама беше дебела едно време. И?

Една нощ си лежа с моя. Звъни телефона и той го вдига. Видимо важен разговор, помоли ме със жест да намаля телевизора. И аз си викам, сестро, това е момента. Е сега го лапнах! И чувам, говори се за цифри, ама като казвам цифри, за големи цифри се говори... Нямаше цип, беше си по гащи. Просто бръкнах странично и го извадих. Умирам да го извадя на някого отстрани. А ти?

Хммм.

Кучко, и на тебе ти харесва, нали, признай си!!!

Давай, давай нататък...

И понеже момчето, на всичкото отгоре имаше и дефект в говора... и хептен вече нищо не му се разбираше от цифрите, дето ги редеше, а видимо не чуваше какво му говорят отсреща... Така го бях надър-вил, за по-малко от 10 секунди, и го започнах... Той се направи, че губи връзка, затвори телефона, гледа ме, гледа ме, ама напълно безизразно... и като ми отвъртя един шамар... Добре, че тогава патката му не беше в устата ми, щях да я откъсна.

Сещам се как брах ябълки. Един, дето вместо да ме чука, ме остави на една тераса да бера ябълки. Още не бях звезда. Бях някаква тъпа барманка... в Костинброд. Дойде, взе ме от работа, с Ладата си, 1400, има ли такава? Винено червена. Доматено червена.

Винена, последно, или доматиена? Много ни е важна тази подробност...

Доматена, доматиена, със жълти номера, ма сестро. Аз съм на 17 или 18. Качва ме на колата и ме води през едни гори, през едни чукари, на вилата ше ме води. И аз си викам-това е! Ше ме ебе! Бинго!

Озовахме се в една неизмазана двуетажна къщурка. Къщурка, къщурка, ама викам, като му седна отгоре, ше ми стане топло. Тъмно, кално, грозно. Точно като в гъза ми. Село Богъовци, 21.15ч.

В това време се разсейва от телевизора. Там тече последното видео на Лили Иванова.

Виж ме, ма сестро! Аз след 20 години... Ти погледни филтъра на лицето.

„Край на порите" филтър. Все се чудя къде е т ва копче на компютъра...

Моите филтри са това!!!

Режисьора казва, че аз като съм се раждал е имало камера на майка ми у пътката. Затова съм тол-кова фотогеничен.

За Богъовци, 21.15, нещо разправяше?

А, отваря ми вратата, вътре цимент и черги, 1ма ръчно тъкани, от ония, грозните, сещаш ли се, розово, сиво... пътечки, няколко стаи, оглеждам се, празни и легло няма, викам на какво ше се чукаме...

А тоя, дет те води, какъв е? Ами селския гъзар.

Чакай сега, селските гъзари обикновено не ебат момиченца като теб, те ебат едни други момиченца...

Аз съм изключение! Ама той не ме и наеба! Чакай малко, че се ядосах като се сетих...

Тогав де... Отвори ми вратата на терасата и ми каза: „Я виж какви хубави ябълки растат тука...

Ми... романтик!

А то едни ябълки, като маслини, мръсни и жълти, а той се опитва да ме накара да повярвам колко са красиви... Аз очаквам един красив хуй да извади... Ама няма, пяла вечер ръфам ябълки като луда на терасата... И за вкъщи една торбичка си набрах. То не торбичка, ами една фуния от вестник ми направи и ми ги зави за в къщи.

А аз... лудо влюбена. А всичките ми приятелки около мене- наясно с тая работа. Гала, милата, най-близката ми приятелка, ама не тая, дето на кафе с нея, ми друга една... Като се сетя какво съм й причинявал...

Беше легнала един път в едни рози, към три часа лежа. Щото розовия храст беше точно срещу входната му врата. И тя следи кога се прибира, а аз-на 50 метра от там. И как ще разбере, като ми дава тя знак със запалката от храстите, ма тя Галка тежеше 110 килограма тогава, преди да отиде при д-р Емилова...

Беше се заредила с няколко запалки, за всеки случай.

И като ти цъкне със запалката като на балада, к во става после?

Ами аз виждам и на бърз ход- случайна среща. Той си прибра колата в гаража, видя ме, каза ми „Здрасти“ и толкова.

Ама само „здрасти“ ли?

Да, няколко пъти така... Галчето все с издран задник, ама на един 24-ти май, се овъргаляхме. Не беше нищо особено...

Празнично...

Същият този пич заминава за чужбина, след години се връща и аз вече не съм Васко педераса, вече съм Азис. И си кара „Мерцедес“ той вече и си купил моя касетка, вози една приятелка от Костинброд и я пита: "Къв е тоя Азис бе, побърка народа!?" Ама ти наистина ли не знаеш кой е? Ми нашия Васко. Васко цигането.

„Да еба и обърканата държава!“ И изхвърлил касетката през прозореца... Педераст!

Сестра ми се роди в Германия, разликата ни е 13 години. Същата тая Матилда, която сега плюят по форуми...")

Коя е Матилда?

От клипа ми с Десислава, едната от камериерките ми, с големите цици, е това е сестра ми. И роди се тя, баща ми пак не я искаше, както и мен в началото, но майка ми надуши, че аз не съм този син, който тя иска да има... и реши да има друго дете. На мен не можело да разчита. Защо хората си мислят, че когато човек е с нестандартна сексуална ориентация е неспособен човек, второ качество... Усетих, че майка ми си го мисли...

Тя как разбра, че си „второ качество“?

Тя до ден днешен не знае, не съм й го обявявал тържествено. Ама го усеща. Тя е майка, тя е жена. Хитра жена. Както и да е.

Баща ми вика, крещя, бил стар за трето дете, той има едно от първия си брак, но майка ми с нейния мъжки характер успя да го пребори и да ми донесе най-голямата радост в живота ми- Матилда. Роди се тя...

А, тука има нещо много зловещо... Господ сигурно много ще ме наказва за това нещо... Набих майка ми, като беше в 8-мия месец... Ритнах я в корема, както аз си знам... Ох... не знам дали изобщо някой някога ще ми прости...

Защо го направи?

Ми скарахме се нещо пак... Майка ми много ме биеше бе... за най-малкото нещо ме биеше... В конкретния случай... за някаква глупост беше... Но за каквото и да сме се скарали, аз нямам право да посягам на майка си... Уплаших се, че съм увредил плода. Слава Богу, нищо й нямаше на Матилда.

Години наред не можех да погледна майка в очите. А я погледна, и моя ритник се забива обратно

в главата ми. И боли...

Роди се. И видях... ти ще ме разбереш... най-красивото, най-малкото, най-топлото и

най-мекото нещо, което съм виждал някога в живота си. За първи път усетих какво е майчинско чувство. Горда майка. Защото тя беше мое копие.

Чакай малко сега, с такава нежност говориш за „най-малкото и най-мекото нещо"... Тия параметри ги отричаше преди малко...

Дааа... в един друг аспект не бих се съгласил с това. Но сега бях майка, разбираш ли... Побеснявах, когато някой я гушкеше. Пазех я като кучка малките си. Заради Матилда спрях да ходя на училище в Германия, за да мога да се грижа за нея. Крадах бебешки дрехи от магазините. На няколко пъти ме хващаха... Избягвах им обаче. Бързо бягах. Понякога връщах дрешката, като бях много натясно, ама нали се зареждах яко- в гащите, в раницата, в чорапите... все по нещо оставаше.

Имаше люлка точно над спалнята на нашите, въжена, от плат, като хамак, нали се сещаш, от тия, старите. По цял ден я люлеех и й пеех... И плача над нея, тя става вир вода от сълзите ми...

Е що пък толкоз плачеш ти, бе, чак пък толкова излишество на емоционалност...

От любов плача, бе, човек!!! Как защо... И се напикава тя върху ми, а на мен ми е хубаво и топло...

Сега е на 14 и хората я мразят, защото има големи цици.

Това е глупаво. Не може да я мразят за толкова нещо.

Искаш ли да ти отворя форумите, да видиш?

Абе, кво им обръщаш внимание? Знаеш ли кои ходят по форумите? Пълни нещастници...

В музикалните форуми- неуспели певци, в литературните- неуспели писатели, в спортните- задължително по-кадърни футболисти от Стоичков, ама забравили навремето да слезнат на терена, щото са били заети да си чоплят слънчогледа по трибуните... Пък като става въпрос за хубави момичета, сещай се, нереализирани „проекто-красавици".

Няма да им се връзваш, кака... Аааа... ще ми тормозят те нежната душа...

И така да е, мен много ме заболя... Склонен съм на убийство заради нея, така като се замисля... Баща ми...

Какво баща ти?

На младини- Джеймс Дийн. Снежнo бяла кожа, чак прозрачна, кестенява коса, къдрава, пъстри очи. Човек за нищо друго не може да се сети, като го види, освен за секс. Да кажа ли как го гледах в банята, като се къпе?

Ммм... не знам, не можеш после да им забраниш да четат...

Кажиде, защо вдигаш рамене? Май за първи път си на кръстопът?

Казвай, казвай, то и до тук не ставаше за казване...

Ами... има страхотен пенис. Голям. Явно аз съм се метнал на майка си...

Кажиде сега за твоя...

Не стига, че съм се родил мъж, ами и с малка пишка. Не едно нещастие. Две! Гледах порно филми и си виках, какво ли не бих дал да имам на този пиш-ката или на онзи пишката... Стигах до крайности, примерно, ще си дам едната ръка, за да имам такава пишка. Дълги години, когато се преобличах в стая, където имаше мъже, се обръщах с гръб към тях. То-за в обща баня с някого- абсурд!

Прекарвах седмици в мисли как да променя това. Но тогава няха финансовата възможност. И в един щастлив ден отидох на свиждане на една моя приятелка, която току- що си беше сложила цици.

Сега се сещам как на една от военните комисии медицинската сестра се стресна, като ми го видя и с особен тон изрече: „Бихте ли го забелили?" Тя си помисли, че клитора ми е пораснал малко повече, отколкото трябва.

Та за циците на приятелката ми. Тя знаеше за моя комплекс и се обърна към доктора:

"Абе, докторе, правите ли големи пишки тука, че Василка е бясна?" Тогава д-р Георгиев се обърна и ме изгледа странно. Явно си мислеше, че след като съм звезда, всичко ми е наред. Както всички си мислят, между другото. Аз съм

получавал писма от фенове, които ме питат: "Извинете за неудобния въпрос, обаче вие ходите ли до тоалетната?" Те не могат да си ме представят на пукало...

Та, доктора каза, че това е разговор за „на четири очи“ и ме покани в кабинета си, добре, че се бях изкъпал преди това...

Добре де, защо моята книга става толкова вулгарна, не е хубава като твоята?

Е чакай де... можем да заместим думите кур и ебане с някакви други... ама няма пък да е истинско...

Не може, те напират тези думи, те горещо идват, пищят, реват тези думи... И все пак... не си по-малка курва от мен... А книгата ти е по-цивилизована... Лицемерка!

Ти пък си банален с тоя педерастлък... Ама, сестро, т ва ше го пуснат ли на пазара?

Ох, не ме занимавай с глупости, за доктора говорихме и че си се бил изкъпал.

А, да. Дойде момента, в който трябваше да си смъкна гащите. Бяха хубави, на Келвин Клайн. Седнах на един кожен диван, който изскърца. Никога не си бях свалял гащите без ерекция. Пишката ми при-

личаше, точно... сега ще ти дам определение на какво... имаше едни бонбони „Лакта“...

Глупости...

Никой не ми вярва, ето, и ти не ми вярваш...

Милото...

Спокойно можех да си направя пътка от това не-"ло... без да махат нищо, просто щяха да го приберат навътре... Точно такава, кафява и мека, като „Лакта“.

Много бяха вкусни обаче „Лакта“-та... Ама ми оставаше по небцето...

И кво?

Доктора остана сразен от гледката. А аз, ни жив, ни умрял... Земята да се отвори- и да ме няма. Той се опита да си прикрие реакцията, дори каза: "Еее... ти пък, какво толкова..."

Идеше ми да вдигна гащите и да бягам, да бягам... ма къде да избягаш...

И му казах така: „Виж какво, докторе, насрочвай ми дата, не знам как ще го прайш, че а сме го отсрочили, а съм се отказал и съм си останал със същата бобора..."

Какво е бобора?

Ми на бебета така им викат.

10 дни ми каза, че трябва да чакам... за някакви инплантанти... 10 дни не бях спал. И дойде деня. Никой не знаеше, освен шофьора ми, който до последно си мислеше, че няма да отида. Хич и не помня натам. Само помня, че легнах на леглото, увит с една зелена нощница с гол гръб. Имаше страшно голям екип. Разтворих си краката, намазаха ме с нещо оранжево, все едно бях в мензис. И ми хваща доктора нишката, размърдва ми я наляво-надясно... И тя с цялата си наглост взе да набъбва. До ден днешен имам чувството, че съм спал с този доктор. И аз в целия си страх казах: "Докторе, ако продължаваш още малко така, няма да има нужда изобщо да ме режеш, тя сама ще си порасне..." Ей тая простотия.

Сложиха ми това, как се казваше...

Ми и аз не знам... маска една...

Да де, с тоя, райския газ, приспаха ме де.

Събуждам се в много луксозна стая. Даваха по телевизията „Стани богат“...

Ми... концептуално...

Аха... Не смеех да си спусна ръката под завивката. Но усещах, че там има нещо голямо... нещо, за което винаги съм мечтал. Страх- не страх, хванах го. То оттекло, в бинт... огромен диаметър. Като кутийка

кока-кола. Обърнах се към шофьора, който седеше на другото легло и гледаше в земята, не смееше да ме погледне. Моят шофьор е един от най-добрите ми приятели. Знаеш ли как съм плакала, като я пипнах... Ама ей така, като бебе- не знаеш защо плачеш. И колкото повече плачеш, толкова по-хубаво ти става.

След 3 дни свалихме бинтовете, нямах търпете. И го гледам... като цица на девственица. И

ко-жичката като зърно. Голяма красота.

За мой ужас цицата започна да спада с всеки изминал ден. И една сутрин, изпаднах в истерия като я видях. Спаднала, спаднала... В този момент разбрах, че предстои и втора процедура, за одebеляване, запълване със силиконово олио, защото това до сега било само удължаване. Изтърпах няколко инжекции и вече имах пишка и първа страница на „Нощен труд“, каквато не е имало от смъртта на Андрей Луканов.

Ами аз- на огромна снимка, запълваща цялата първа страница.

Кое е по-голямо, според теб? Кура или путката?

Путката, мамка му... пичи косъм кораб влачи.

Ей, как ме я яд... Мислех, че обратното ще ми кажеш... Пък аз да ти кажа какво ми каза оня

ден един младеж. Чуй: Путката е верния отговор, да. Щото виж- казваш- ей го къде е бе, на един кур място... И- ехеее- на путка си майна... Ама твоя отговор по друга логика идва...

Ми да. Щото тия мъже много я издигат в култ бе... А ако ги питаеш дали искат да си турят- нема да си турят. Пък аз знам- като ми харесва нещо, отивам и си го купувам.

Защо кур си купи, вместо путка?

Това е пустата ми любов към кура. И исках да се харесвам в огледалото. А и знам, че жена никога няма да бъда...

Противоречиш си...

Не, не си противореча... аз много знам за какво става въпрос. Тя жената е една много фина материя. Остави кво ти говорят другите педераси... Те мразят жените, плюят ги, мислят си, че не щат тях да ги ебат в гъза заради жените. Имам приятели, които казват "Е, душке, виждаш ли я тази на бара... 15 годишната... е сега ако дойде, ще ми развали вечерта. Тоя ще си тръгне с нея, а мен ще ме изостави. А аз съм швестерка на 40 години, обиколила съм целия свят, видяла съм какво ли не, облечена съм по последна мода..." Ама, сестро, тя не знае, че е 40 годишна... казва го, ама го изключва факта... И не отнита, че има кур между краката... И наистина, тая 15 годишната, може да й съсипе живота. И факта, че повечето мъже не искат да проникнат в мъжки задник...

Повечето са така! Само болните мозъци искат да проникнат в мъжки задник.

Ти в такъв случай болен мозък ли си?

А нормален мозък ли съм? Гейовете имат огромен проблем. Те си мислят, че като се направят на жени и се държат като такива, мъжете ще им обърнат внимание. Което е пълна глупост. Ако някой мъж реши да си легне с мъж, то ще е именно, заради това, че си ляга с мъж, иска това, иска да бъде груб, да бъде космат, не иска никакъв хибрид. Който си го влече мъж, ще си отиде при мъжа. Остави ме мен, рокли, гримове, перуки... Аз така се чувствам добре на сцената, но няма да тръгна на лов за мъже така. Напротив, направи се на -голям гъзар от тях, обръсни си главата, пусни си тридневна брада, облечи се възможно най-обикновено... На мен работата не ми го позволява... аз преди ходех все с гола глава...

Ми като излъгах един път, отидох при училищната лекарка, направих най-кахърната физиономия ш казах, че яйчиците ме болят... сочех бърбреците си... собствената си идентичност. Аз наистина пеех като Софи Маринова!

В тази кръчма, в началото, преди да почна да пея. имаше по две-три пълни маси. Месец след това нямаше как да влезеш, за мен нямаше място, къде да застана да пея. Всички идваха да чуят малката Софка. Аз много се гордеех с този факт. Хората ме харесваха, имах приятели. Коя година беше 98-ма ли, 99-та ли... Там някъде.

Една вечер, както си седя по анцуг, най-официалните ми дрехи за тогава, все пак беше „Найк“, синьо и жълто, лъскав, долнището изгорено с цигари на две места, черна къдрава коса, приличах на тоя бе... от сериала „Касандра“ мъжа, дето бяха полудяли всичките... ох... кажи го де... Абе все едно, латино тип.

Тогава в кръчмата влезе един огромен мечок. Видях го, че разговаря с управителя. Няколко секунди след това дойде управителя и ми каза, едни хора искат да разговарят с теб, отвън. А то една зима, един сняг, една кал... Аз с летни маратонки, работех за 8 лева, а таксито ми до в къщи беше 10 лева... Чаках на бакшиш. Е. оправях се някакси с таксиметровите шофьори...

Е, т ва вече е лъжа! Кой таксиметров шофьор ще посегне на мъж бе... тия запотени ма-човци...

Не е лъжа, кълна ти се... Един път едни поли-цаи как ни хванаха... Знаеш ли колко е яко да се чу-

каш с таксиметрови шофьори?

Глупости!

Е, глупости... Все едно съм направил ебахти престъплението...

И излязох, и се оказа, че до този мечок има още една мечка, още по-лоша и страшна, целият в белези, но много секси.

Подадох си ръцете, никой досега не ми беше стискал толкова силно ръката. Искаме да поговорим с теб, казаха ми, по работа. Качи се в ей този джип. Усетих аз нещо нередно, защото единия от тях имаше глупостта да каже да ходим на кафе, а беше 12 часа, през нощта. Аз взех да се ослушвам и да обмислям как да се измъкна, но помня ръката на единия, Голямата мечка, как ме хвана за т ва тука, как се казва, ей тая жилка на рамото, и каза: "Брат, качи се в джипа с добро, за да не те качим аз с лошо."

Толкова се уплаших, че ми се губят моменти. За първи път имах среща с такива хора, от третия вид, като НЛЮ ми бяха.

Пътувахме, имах чувството, че цяла нощ. Стигнахме до едно място с много стълби.

После се озовах в един от най-скъпите и красиви ресторанти, които бях виждал само по телевизията, в западните филми. Та три години там останах. Пях.

Още на същата вечер ми дадох пари да си купя дрехи за другия ден. Панталон- черен, от Илиянци, синя риза на вафлички, и една сива- да имам двечки, да си ги менкам. За толкова години... тия хора ме отгледаха.

Всъщност, така се почна.

Така като се обърнеш назад, можеш ли да кажеш за някого, че ти е бил най-голямата любов?

Не. Всяка следваща любов е най-голяма.

А да видим дали няма да изскочи някоя... що ми се струва, че ми криеш нещо...

Кучка!

Знам аз, за голямата любов най-трудно се юри... Нищо, за дребните неща разкажи, пък после може да ти се договори...

Мис България. Миг преди да се превърна в най-красивия мъж на България, така бях обявен на кон-курса, представяш ли си- смях голям, бях водещ, влиза кенефа на „Експо център" един човек, с когото то-работех и вижда едни розови кецове да стърчат изпод вратата, но не напред, а с петите назад. Моите ве! Ма моите си крака. В него ден, освен мис България, само аз носех розово...

Мдааа... просто хапвахме с един познат, който намина да ме види преди конкурса, и между другото ми вика, искаш ли да ми направиш една свирка? Ми о да не искам? И така станаха нещата. В кенефа.

Е кв,о те топли теб да му направиш свирка?

Е как к во, трупам въображение и после- чекия. Адски се кефя, когато се празня, да попадне сперма върху краката му. И ако са космати... аххх... кеф...

Преди малко при нас дойде продуцента на Азис. Крум. Да ни нагледа. Показахме му какво сме записали дотук, той се посмя, попуши пура... пък си замълча... Респекта ни от него ни караше и двамата да сме на тръни. Васко се разколеба:

Круме, удобно ли е? Понеже си обещахме с тебе, че ще я пускаме такава, каквато е...

Става малко вулгарна...

Аз се опитах да запазя нахалното си присъствие:

Не малко, ами много... Ама не можем го върнем назад... Давай!

Пак мълчание, придружено с лека усмивка, от която излиза ароматен дим. Мълчанието] на Крум.

Бях малък. Ходих на пазара „Димитър Петков“. Там, отсреща имаше едно кино „Аура“.

Заведе ме едно мое приятелче, първия гей, когото срещях, бяхме на по 9 години. Там се учихме на актьорско майсторство.

Актьорско майсторство... Как ти хрумна, човек...

Ами сам се записах, в читалището. И след много репетиции, ще имаме постановка, долу в кино салона, нещо за Дядо Мраз, имах две реплики, но имах. Толкова беше шибано, че трябваше да играя Дядо Мраз, всички играеха друго, само аз там, зав-ряна в едни пердета, кат една луда, с брада. И точно като по филмите, целия салон пълен, и само едно празно място се откроява. До това празно място се-деше баща ми...

Сега вече го оценявам. Но тогава няхах търпение да се прибера отзад, да сваля брадата, която бяха залепили с едно лепило „Кале“, кафяво едно такова, и да се нарева. Думите на баща ми, „Браво, татко, браво, татко“, изобщо не ме впечатлиха. Искях да чуя „Браво, мама“, но от празния стол нямаше кой да ми го каже...

За обичането ме питаше... Аз понякога самия не си вярвам, като обичам. Казвам си, че нещо не съм в ред. Мисля си, че е някакъв вирус, който ще отmine. И наистина. Любовта е временно заболява-не. Така, за нещастие. Тогава какво ни остава? Ми това е въпроса...

Секса е двигателя... То е като серум. Колкото повече се празни в теб, толкова по-безинтересен ти става. Значи той те лекува. Преживяните оргазми като антибиотик след пълния курс на лечение те вдигат

на крака. До следващата болест. До следващата грипна епидемия.

Онази вечер на едно участие срещнах един поглед... Така исках този мъж да ме хване за ръката, да ме свали от сцената и да ме махне отгук. Беше мъж на около 35, брадясал, от тези с няколкото деца, с няколкото жени. Като го видях, подсъзнателно си дръпнах полата надолу. Дали от свян, или от възможността, ако още малко го погледам, да се окаже между полата и бедрата ми. Представяш ли си, аз, дето винаги си вдигам полата нагоре, сега- дърпам, като свенлива ученичка...

Той беше толкова красив и мръсен. Мръсен, защото си представих как бие жена си, как записва телефона на сервитьорката под чуждо име- мъжко име, как има два телефона, а аз не понасям хора с по два телефона, видях го как има заложна къща, или денонощен павилион за цигари и алкохол...

Ама беше секси.

Да, това с двата телефона и на мен ми е противно... За жълтата преса нещо ще пишем ли?

Много хора не знаят, че повечето главни редактори, да не кажа всички, са гейове. И не могат да преживеят факта, че има едно цигане от Костинброд, което носи къси поли и цветя в косите си, без да се притеснява от това какво ще кажат хората. А те, горките, са обречени цял живот да носят панталони...

И да се крият зад чужди фалшиви истории. Щото са мънички човечета.

Умирам за тънки устни. Един мъж не трябва да е като с моите устни или твоите. Трябва да е с грозни- тънки и зловни!

И аз така, сега като се замисля, винаги съм харесвала мъже с тънки устни. Що така?

Ами, сестро, щот сме момичета и харесваме мъже! То мъж с плътни устни... какво е това, то все едно срамни устни... И много обичам мъж да ми хърка. Ако не хърка, не ми е мъжко никакси. Хъркането ми действа като приспивна песен. Като мъркането на котарациите ми е.

Да ти кажа ли за жените с татуировките?

Ще ми кажеш ами...

Един мой приятел ми каза едно нещо, което запомних, с риск да те обидя де... Че той като чука татуирана жена имал чувството, че е с пандизчия.

Есе, голема работа...

И това ми се е набило и абсолютно ми промени мнението за жени с татуирани тела.

Ми и ти си с татуси.

Да де, и аз, ама аз съм си пандизчийка, аз съм била в затвора. На 19 бях. Кацнах на летище „Хит-роу“, бях решила да емигрирам. Аз с една дълга къдрава коса, а ла Ла тоя Джексън, с дълги бедра- Бион-се, полета ми беше за Барбейдос с прикачване в Лондон, а аз исках да остана в Лондон, и вдигнах олелия, мислех, че ще ми се размине. Няма, братче, там те прибират. Лондон не е София. И у затвора, докато си оправя документите. Три дни.

Е, само три дни, к во ми се хвалиш, да се прайш на интересен...

Три, три, кой ти ги дава. В една биография няма ли и затвор... не ми я хвали!

Беше ме обхванала манията да имам дете. И нямаше към кого да се обърна, и се обадих на Юли-яна Кънчева. И я питах дали ще ми даде яйцеклетки. Щото исках деца от красива жена. Разбира се, че ще ти дам, каза тя, аз на теб ако не дам, на кого друг... Тогава се разплаках по телефона, щото разбрах, че ми е истински приятел.

Интересно, никога не съм мечтала да бъда бременна.

Нема нужда от таквиз мечти, ти и да искаш, не можеш.

Много знаеш ти догодина какво ще измислят!!!

Аз не харесвам мъже тип манекени. Много обичам да гледам в гръб мъж с криви крака.

К во да им харесвам на красивите? Много е безвкусно да харесваш красиви.

Ти в казармата ходил ли си?

Не. Имах здравословни проблеми. Казармата е мястото, на което можеш или да станеш педераст, или да намразиш държавата си още повече. Като в затвора- влизаш ключ, излизаш шперц.

Кученцето се разлая доста истерично. Когато за първи път дойдох в тази къща и го видях това кученце, ми стана смешно. То колкото ръката ми. Нежничко едно... Няма да си вземе някой ротвайлер... Мъничко, чихуахуа, ама го кръстил с гръмкото име Тара. Не Жужи, Сузи или някое друго такова лигаво, като за размерите му, ами ТАРА. Масивно да звучи. Като голяма кучка. Спомням си, тогава Гала тръгваше да го извежда на разходка. И го облякла с едно жакетче, цялото блести от ламяни нишки и пайети. Що, бе, Васко, тъй го обличате? Блясък да има, ма како, к во искаш, циганска работа...

Тара лае. Тая с ламето... Отивам да пишкам.

Докато отпива кока-кола от кутийка, я лапа цялата и ме пита:

Ти можеш ли да я лапнеш, ма, сестро?

Я да видим... Опитвам. Оказва се, че мога. Лапам я без проблем.

Еми, много сме устати... Затова седим и така хубаво разтягаме локуми.

Никога не е късно да откриеш нови, неподозирани свои възможности. Ако имаш Азис насреща си, ти е гарантирано това откривателство.

За софийското жителство спомена, че имаш какво да кажеш...

Ми к во за софийското жителство? То си беше чудо. Помня само, че баща ми беше измислил песен за софийското жителство. В нея се пееше: „Кой не би искал жена със софийско жителство? Софийанка- звучи гордо“.

Ами... нямам какво да кажа за софийското жителство повече. Малко простишка изглеждам, ама мисля си, знаеш ли, като бях при Кеворкян, ей тогава най-умна изглеждах в очите на нацията. А аз мълчах. Като гъз. И се правя, че мисля. А аз, ако от десет думи една разбере, пак добре. Тоя Кеворк... много ме измъчи...

Веднъж поръчвам КРС по телефона. Името ви, моля? Азис. А тя: "Ха-ха, много смешно, аз съм

Мадона". Това по време на сесията, която снимах с Юлияна Кънчева за "Плейбой".

Днес е... не знам датата. Събираме се всяка тук с него, говорим си хаотично, много се , и

аз записвам. Думите де, смеха няма как да го запиша. Надявам се, че се е пропилил в тези страници от само себе си и вие също го чувате. Аз изгубих представата за време. Тук е топло, а навън са огромните студове. Тук боравим със споме-ни и въображения, а навън е реално...

Тази вечер с мен с Петя. Една от малкото мои приятелки, която ме подкрепи в тази авантюра. Искаше да ни нагледа какво точно правим. П да се запознае с него. Нямахше нужда от официално ръкуване. Директно прегръдка. Той беше слушал от мен много за нея, тя за него също. Реших да ги оставя да си поговорят „по женски“, без да им се меся. Трудно смогвам да записвам. Тя говори като картечница- по много думи наведнъж: и бързо. Все едно говори на няколко гласа. Той пък е чудесен слушател...

Малко преди да дойдем, му се беше случила някаква объркана история в нет-а, която аз така и не разбрах, защото тя не го остави да се доиз-каже. За някакво уникално съвпадение по външност между двама човека ставаше дума. Азис познавал единия, сега се запознал с другия, първо мислел, че е неговия познат, защото и начина му на говорене бил същия, и стихотворение от Дамян

Дамянов бил написал в инфото си... Това бил и любимия поет на неговия познат. Но се оказал съвсем друг човек- двойник. Връщам се от тоалетната и хващам разговора от някъде:

ТЯ: Как е възможно на теб да ти се полагат някакви чудеса?

ТОЙ: Аз казах, ако можеш, моля те, прости ми, ако не, ми еби майката. Отново осрах пейзажа. Представи си да си художник и да нарисуваш осран пейзаж. Лайния картина.

ТЯ: Т ва в Германия много ще върви. Дай им на германците пръдня, лайно, и те умират от смях.

ТОЙ: Една мутра не би сложила в профила си стихотворение на Дамян Дамянов. Не може да се държи като развален светофар.

ТЯ: Ти нали щеше да се жениш тази година?

ТОЙ: Ми ако се ожения тая година, то книгата се обезсмисля. Т.е., ще се омъжа... Един гледач от Кипър ми го каза.

ТЯ: Всички искаме да се оженим. Т ва е просто невероятно. Виж го и Елтън Джон, едва чакаше 5-ти декември, да разрешат хомосексуалните бракове в Англия и веднага. Сватба... Там където се ожениха Чарлс и Камила...

ТОЙ: Представям си майка до мен, много мило... Кумовете е много важно да не сблъскат коронките...

ТЯ: Трябва да си някаква много семпла булка, да не метнеш коронка със „Сваровски“ накичена... Искам те в семпла рокля да си... да махнеш камънака... аз си те виждам с висока талия...

ТОЙ: Да, щот ще съм бременна...

ТЯ: Да, то и един друг приятел сега повръща, щот е в 3-ти месец... Изпрати старата година с гей порно, бях у тях. Много красиво беше, много си обръщаха внимание, грам не ми стана гадно. Хетеро порното е много по-гадно, първо, щот ти пребиват клитора, и второ, никоя жена не лапа така зловещо пишки, няма такова нещо, само проста жена може да направи свирка така, гледала много хетеро порно... Я ми покажи как го правиш ти...

Той взима ръката й и започва да й показва. Много старателно й обяснява всички технически хватки. Аз също много внимавам, да не пропусна някоя новост.

ТЯ: Еми, да... Ми извинявай, ама си правя свирка като гей... Сега вече като и ти ни показва...

Ние ще станем адски богини в леглото. Много обичат да те давят с пишката си...

ТОЙ: Как да те давят?

ТЯ: Ми как... тя не стига устата за цялата пишка, а то ти я натиква до край, и ти се давиш.

Задушава те. Според мен не е на всяка цена т ва, устата не е най-голямото нещо. Искат да се чувстват господари. А как да го удавиш с пупка? Боже, толкова се радвам, че нямам

кур, честно да ти кажа. Щеше да ми е много непонятно как да се отнасям с него... Ти изпадал ли си в такова състояние с някой мъж, все едно, че ти е кафе в леглото, можеш да правиш секс, можеш и да не правиш... ей това е взаимност...

ТОЙ: Не, мен винаги са ме пълнили като пуйка. Много е гадно. Не съм попадал явно на такива. Те моите едни мъже, все ходещи пишки... Това е мъ-жа-кур, дето кура му влиза преди него. Има такива мъже, дето- вижте ме, аз съм кур, обременени хора. Както има и хора-акценти, първо влиза акцента, после той, никога не е себе си. Има и хора-димки. Ефектни. Все заря и пуших преди тях. Ми ела сам веднъж бе... да ти еба майката...

ТЯ: Това са страшни синдроми. Намери си някой, който не влиза първо с кура.

ТОЙ: Къде да го търся?

ТЯ: Виж сега, аз ако бях мъж, бих те харесала точно такъв, както си седиш в къщи.

ТОЙ: Така, със шнолата? ТЯ: Другото са маски, маски...

ТОЙ: Да, ама те се влюбват в тия маски... Те искат да съм от клиповете. Ужас... Ако ме види с фибите, ще избяга.

ТЯ: Защо не си направиш този експеримент някой да те види с фиби?

ТОЙ: Страхувам се да не избяга.

ТЯ: Няма по-вкусно и по-приятно нещо да те види някой в къщи. Аз ще полудея, ако нещо такова ми се изплъзне изпод чаршафа... мистър Мускуло... харесвам естествените хора.

ТОЙ: Аз пък ги харесвам такива космати, с мустаци.

ТЯ: И аз ги харесвам... С наболата брата... Видиш ли една жена да се разхожда сутрин червена, с обрив, значи е била на мъж. А след секс какво си мислиш?

ТОЙ: Не знам, срам ме е... Не точно де... Не знам дали съм се представил добре... Тая преди мен дали е била по-добра...

ТЯ: Ти даваш повече в секса? Държиш на своето добро представяне?

ТОЙ: Да, обратното не ми харесва... Пробвал съм. Аз съм даващ тип.

ТЯ: Какъв трябва да е мъжът ти?

ТОЙ: Работар. Да няма много време да се за-седява в къщи... Да му имам респект...

ТЯ: Същото, което и ние искаме... А деца вкарваш ли в програмата?

ТОЙ: Не...

ТЯ: Да ти кажа, много е честно, това, което ми казваш... Какво ще им обясняваш един ден? Много е трудно това с децата... Ти бил ли си на ваканция с някой любим човек?

ТОЙ: Не.

ТЯ: Това е много важен тест. Трябва да тръгнеш да пътуваш с един човек, на път много излизат разни работи, въпреки, че е рисковано... може да не ти хареса толкова... А врачките к во казват, сватба? ТОЙ: Да, 2006-та.

ТЯ: Ми и на мен така. Дай да го минем с един масраф, к во ше се разпиляваме, да бъдем две сем-или булки, бременни... Ще се скрием от медиите... Само звук ще им дадем, на радиата... Въпреки, че майка и татко много ще се учудят, че с Азис ще се - еня едновременно... От едната страна ключеци, от другата-хора... Ще надойдат ония, лелите с копри-нажите, и с тиграците... Боже, дано да ни приемат за сериозно... Аз ти предлагам, да е топличко. Ама не съвсем жегга, да пощадим мъжете, дето ще дойдат с костюмите... Аз го виждам, на 8 септември, на Богородица...

Големи глупости си говорите...

ТЯ: Не, како, това са момински блянове... И можем в мълчана вода да си врачуваме.

ТОЙ: Ама, Петьо, мъжете ще се изплашат от това, което имаш в главата. Един истински мъж, ей така 5 минути като му дуднеш, както сега на мен, ще избяга веднага.

ТЯ: Искаш ли да спра? ТОЙ: Не, на мен можеш да ми дуднеш...

ТЯ: А пък как обичам да готвя...

ТОЙ: Аз пък предпочитам да го купя готово от ресторанта, и да кажа, че аз съм го сготвила... Що чинии съм откраднала от ресторантите...

ТЯ: Колко хубаво миришеш... С какво се мажеш? Няма кой да ни подуши... като лисици сме...

ТОЙ: На жаргон лисица е лесбийка... Представям си те как отиваш на гости при някой мъж хетеро, чудя се как ще ти реагира той, че си толкова отворена...

ТЯ: Ами как, плашат се, както подозираш. Няма кой да ме вземе мене... Ама и теб не вярвам някой да те вземе... Знаеш ли, един мой приятел скоро ме нарече, че ще съм чудна баба, видях се у внуци... няма да им плета терлици, ама такива кексове ще им въртя, на канела ще мирише от всякъде. Ей, щях да те питам, за взаимоотношенията с твоите колеги.

ТОЙ: Много се обичаме, и това е истина, а не както си мислят хората...

ТЯ: Ти ако се беше родил някъде другаде, щеше да си световен певец. Искам да ти кажа, че това, ако някоя певица ми го изпее, много ще ме подразни с тая демонстрация на гласови възможности, но на теб ти отива. Много ти отива.

ТОЙ: Сега се сещам, майка ми като била бременна, пътува в трамвая, тройката, дето отиваше към трета градска. Тя не знаела още. Тогава я среща една циганка. Мойто момиче, дай си ръката, и майка ми си дава ръката. Ти си бременна и в утробата си носиш женско дете. Тя явно ми е видяла душата. А майка е била с цветна бременност.

ТЯ: Ти затова си цветен.

ТОЙ: Момиче, което ще е толкова музикално, такава певица, а ще бъде и с красиви дълги пръсти...

ТЯ: Я!? Верно са ти много красиви... и дълги... А с кура какво става?

ТОЙ: Ми като си хванех нишката с тия дълги пръсти мислех, че момиче ми я държи.

ТЯ: Как ще станеш педераст, ако не го носиш у себе си?

ТОЙ: За пари. За по-добър живот. Проституция грозна. Ама те не се наричат педераси, а ебачи. Толкова много ме обичаше, че на сутринта си тръгна с моите обувки, с моя парфюм... със всичко мое, което успя да побере в багажа си...

Дайте да поговорим за някакви сериозни неща. не за секс!

ТОЙ: Секса е най-сериозното нещо, ма, како!!! Ох, толкова се харесвам понякога, че си мисля, че ако имах брат-близък, щях да го чукам.

ТЯ: Много се възползват от теб хората. Дуети, дуети... Примерно, връзката ти с Марияна Попова е много по-честна. Щото си припявате по песните, без да се демонстрирате, а нейната песен, примерно, без твоите вокали не си я представям...

ТОЙ: Ние наистина сме много добри приятели с нея. Ама и аз се възползвам от дуетите. Непрекъснато имам присъствие на екрана. С група „Сафо“ искам да пея, онази вечер го реших, като ги гледах...

А, ти сигурно вокала си си харесал... Ама не се точи, женен е, с детенце, една количка, го гледам, разхожда из квартала, освен това напуска „Сафо“...

ТЯ: Представяте ли сега да сме в „Биг Бра-дър“? И в тоя момент да ни дават по националната телевизия как седим и си говорим... Миличък, трябва да ядеш през три часа, язваджия си...

Тук се разсейвам нещо и изпускам нишката. То не, че има такава... Само една реплика ми се набива в клавиатурата:

тая книга, гледай, само за места, в които можеш нето да завреш...

Тя го моли да ѝ покаже спалнята си. Виж-чшки огромното му кръгло легло:

ТЯ: Как се чувства човек, като спи на такава голямо легло?

ТОЙ: Ужасно самотен...

Азис през цялото време мисли за тази книга, за разлика от мен. Аз предпочитам тоталното ри-алити, и никак не ги мисля нещата. Веднъж; гледах един документален филм за едни бедни и дечица от село Гугутка и много плаках. Помислих си, че ако това ми беше направено на игрално кино, нямаше да ме развълнува така. Щеше да е нагласено, изрежисирано. Но Азис си е режисьор по природа, непрекъснато търси нови теми. Ето, тук

се сеща:

ТОЙ: Айде да напишем за наркотиците в моя живот?

Аз светвам и си подготвям пръстите за скоростно писане. Давай! Ти употребявал ли си?

ТОЙ: Heee....

Ми к во да пишем тогава? Поне трева не си ли пушил?

ТОЙ: А, да, само един път... много се смях и много ядох после. Ама ме хвана яд, че толкова много ядох.

ТЯ: Задължително е за една истинска звезда, не може без наркотици. А ти... гледай сега как се излагаш...

ТОЙ: Аз съм изключение.

ТЯ: Ти си щастлив човек, че не се друсаш.

Ама пък какви други работи прави...

2-РА ЧАСТ ВАЖНИТЕ ХОРА В ЖИВОТА МИ

ЖОРО

Срещата ми с Жоро културиста беше като на филм. Знам, че ще ти прозвучи малко префърцуне-но, но така си беше.

Запознахме се в един асансьор. Идваше на кас-тинг за един от моите клипове, а аз имах среща с продуцента ми в същата сграда... Главата ме сцепи от болка като го видях... Пак ще кажеш, ей, голяма работа, тебе все те свива стомаха и ти спира сърцето, к во пък толкоз... много си чувствителен... Ама и ти да го беше видяла...

Огромен, бяло рус, ръцете му бяха като... като... Абе направо Робокон или Арнолд изрусен, ма, како...

Леле, сега си спомням колко чекии си бях ударил на Арнолд... Няма преброяване. Представях си го как идва уморен от снимки, съблича се, ляга и ме прегръща през кръста, а от долу... чисто гол... един такъв топъл, голям... Ох, да взема да млъкна, че ми се доеба...

Съвсем скоро Жоро се превърна в неизменна част от моя живот. Стана първият мъж, с когото ме спрягат по медиите, стана моята запазена марка. Жоро!

Жените изпадаха в истерия, като го видяха, а представи си, когато ни виждаха заедно. Той беше най-добрият ми приятел, беше успял да спечели доверието ми, което нямаш към никого друго! Аз се целувах по своите клипове и концерти единствено с него. Педалите го боготворяха, роднините ми ме плуяха при всеки удобен момент, жените ме мразеха и тайничко си представяха, че ги чука тях, а не мен. Но-ядец! Аз се храня с най-доброто...

От времето, в което се притеснявахме кой ще пусне пръв езика си, до времето в което разби едно дистанционно в главата ми... не мина много. Времето, в което беше мой шофьор, моя охрана, мой озвучител, мой психолог...

Вече никога няма да се върне... Това беше той! Това е и сега. Една запазена марка с моето име!

ЧЕРНИЯТ ДИАМАНТ

Магдалена Желязкова. Така се казва една от най-красивите жени в България. Една от малкото заслужили титлата си Мис или Мисис, все тая, по-важното е, че се отличаваше и с добротата си. Колко тъпо и кли-ширано звучи, ама е точно така. Когато човек я погледне, се пренасяше някъде там... на Сейшелските острови! Къде е това ли? Ами и аз не знам,

но звучи яко и истинско! Тя е негърка с бяла кръв и мъжко сърце! Смесицата между Ла тоя Джексън и Даяна Рос ѝ се е получила много успешна. Питам се кой ли е човекът, който притежава този черен диамант. Отговора не закъсня. Мъжът ѝ. Висок и дяволски красив. Може да се класира съвсем спокойно на едно от първите места на конкурсите Мистър Свят или Планета! Просто и кратичко, те са си семейството "Бекъм"...

Виждах как мъжете, пред които се изправяше съвсем неволно, стават като разтопен асфалт, такива едни, без сили да се усмихнат. С нея колекцията ми от красиви приятели беше окончателно завършена. Нямах нужда от повече! Но от Маги наистина имах нужда. Тя успя да излекува една от най-нелечимите ми фобии, а именно фобията ми от хора. От непознати хора. Не помня вече колко години не бях напускат дома си без многобройната охрана, която в един момент достигаше до внушителните четиринайсет души.

Представяш ли си...

Един ден тя ми звънна и каза, идвам да те взема, ще ходим при майка ми... Да бе, казах си на ум аз. И ето ти я, идва тя, звъни на вратата и си говори с мен по домофона. Хайде, Парцалче, слизай, чакам те...

А отвън едно такова топло, хубаво и много страшно за мен. Как? Аз на Маги в колата. Сам, през деня и всички ще ме гледат? Ааа, не, благодаря.

Завиждах ѝ за свободата, завиждах ѝ за лекотата, с която приемаше нещата за даденост, не за бреме. Завиждах за косите ѝ, които се развяваха от вятъра, завиждах ѝ...

В този момент си казах, стига си завиждал, ами слез и се качи с нея в колата... После от слушалката на домофона чух: „Парцалче, не ме оставяй сама, какво толкова ще ти стане?" Ами нищо, ама...

И ето- аз се намирах в нейната кола, наред хубавото време, без охрана, сам! Глупости... сам... бях с Маги, моята прекрасна приятелка...

ЮЛИЯНА

Джули, или Юлияна Кънчева, позната на всички и втръснала с нейните цели две корици на „Плей-бой", не беше изобщо това, което ние сега виждаме! Тя беше доста грозновато и добре развито миньонче с пълна пазва. Но не, както сега, напълнена, ами природно пълна. Супер кльощави кокалести крачета, никакъв гъз и адски много черен молив около очите. Студено къдрена и с огромни обици, халки, като тези на сегашната Глория. Гардероба ѝ ли, не питай, сестро. Беше отмъкнала де що има подпльнки от мъжа си, Пентаграма. Черни чорапи, къс клин и чизми... Класика. С целия този кич, обаче, тя беше провокирала модно влечение у нас, начинаещите манекенчета. Имаше обявен конкурс тогава и аз, разбира се, нямаше как да не се явя. Де що имаше конкурси тогава, в началото на 90-те, и аз там. Години след това разбирам как се е борила със зъби и нокти с останалите от журито, които, разбира се, бяха две педерастчета и една псевдо-лесбийка. И, разбираш ли, и наш та Джула, и тя там. Онези боклуци искали да ме скъсат още в началото, обаче тя се застъпила за мен. Онези, обратните, се опитваха да ми стъжнят живота, злоба ти казвам, страшна. Само невзрачното момиченце, дето на нищо не приличаше, само то ме харесваше.

Спомням си, когато ходихме аз, тя и една голяма компания от модния за тогава бранш, в една пицария на име „Пикола Италия". За мен тогава това беше нещо като „Студио 54" в Ню Йорк. Някаква

малка и грозна пицария, в която се чувствах като нещо голямо и значимо. Там сервираха чаша евтино бяло вино, заедно с всяка пица... Лукс...

Тогава крадах от парите на майка си, но те не бяха много. Винаги ме хващаше, но какво да прави жената, прощаваше ми. Та, във въпросната пицария ни минаваха най-хубавите мигове с Джулата. Почти никога не ми достигаха парите и тя вадеше от малкия си евтин портфейл и ми плащаше пицата, която струваше лев и десет стотинки с чашата вино. Ето такава беше сегашната Джула, която в една от рекламите на водка отхапва палеца си в пристъп на страст и от устните и потича кръв, която се стича по брадичката до

напращелите ѝ вече цици.

Когато видях рекламата за първи път по Националната телевизия, бях, меко казано, смаян. Дори аз се стъписах. Там тя беше облечена в черен мъжки костюм и пребиваше от бой две голи невинни създания в една златна клетка. В едната си ръка размахваше черен камшик, а другата се опитваше да вкара в онази си работа, но през панталона. Кокът ѝ придаваше още по строг вид. За миг можеше да си помисли човек, че това е Синди Крауфорд, а не Юлето от улица „Бигла“ до Женския пазар... И като всяко хубаво нещо в България, разбира се, свалиха единствената яка реклама, правена някога у нас. СЕМ никога не спи.

Модел не станах, после вече разбрах, че агенцията била поредната за времето си пирамида.

Но Джули стана актриса! Единствената, която се яви на кастинга, без нито един взет час по актьорско

майсторство. Всичките актриси я мразеха, какво говоря, всички жени я мразеха по онова време. Главна роля във филм да дадат на манекенка, о-о-о, забрави, как, това беше някакво чудо! Ама им го заби четвъртит на всичките, които твърдяха, че не била подходяща! „Ла донна е мобиле“. Филма се превърна в най-касовия за времето си, дори би „Време разделно“ по посещаемост! Бях толкова горд от факта, че я познавам...

Вече беше минало доста време от тогава. Години не се бяхме виждали и чували с нея. Аз вече бях Азис, ама не този, с когото СЕМ се заяжда за щяло и не щяло, ами един такъв, по-кротък и миличък. Абе момче за пример. Първата корица на „Плейбой“ вече беше факт, а от нея гола ни гледаше ослепителна червенокоса амазонка. Да, това беше същото гроз-новато, с дебели и рошави вежди момиче, което сега беше нимфа, от която дъхът на всеки мъж спира! Красотата ѝ можеш да сравниш само с тази на Ен-джи Евърхард! Секса, който Джули излъчваше от тази корица, беше нечовешки! Очите ѝ можеха да под палят света, устните ѝ разтапяха айсберги, а кожата ѝ... кожата ѝ беше нежна и по детски мека! Гърдите ѝ, о, Боже Господи, те и до днес нямат аналог! Гърди, заради които си струва да се умре! Прави ги същия доктор, който направи първата козметична намеса върху моето крехко тяло.

Колко ли часа телефонни разговори имаме с нея? Една нощ, бях във Варна, седях на тоалетната чиния с телефона в ръка и нищо не ми се разбираше от плач. Да, плачех, защото един боклук ме изнасили в хотелската стая. Беше ми запушил устата, за да не викам, защото охраната спеше в другата стая. Беше ме чукал прав! Не знаех какво да правя. Просто исках да чуя Джу-ли. Тя не можеше да ме успокои, аз себе си също. Само помня, че към три и половина тя ми позвъни и каза, че се намира на магистралата за Варна. Мисля, че не е нужно повече да обяснявам какво значи приятел!

МОИТЕ ДРУГАРКИ

Берта, Бруно и Доктора седяха на най-хубавата маса в заведението. И нямаше как да бъде другояче. Те се ползваха с голямо уважение навсякъде, хората ги познаваха и всички се стремяха да бъдат в тяхната компания. И тримата бяха мъже. Нищо, че не изповядваха изцяло тяхното верую, но в дадени моменти бяха повече мъже от истинските! Интелигентността на Берта, красотата и благия характер на Бруно и красноречието на Доктора, не притежава нито един хетеросексуален човек в държавата!

Ресторант „Кошарите“ се пукаше по шевовете и аз, естествено, пеех там. Забелязах ги и си помислих, колко щастливи хора. Имах чувството, че нямат проблеми с нищо и с никого. Такова впечатление успяваха да оставят у хората. Облечени от каталог на „Армани“, те привличаха вниманието също толкова успешно, колкото и аз. Берта- висок и едър господин с адски фини маниери. Личеше си, че живота му е преминал по летищата

на света. Едва ли има толкова пътувал и видял човек. Бруно- красив латиноамерикански типаж, от тези, дето жените стоят пред телевизорите от десет до два, за да поплачат на воля на сериалите заради тях. Доктора, симпатичен човек с много красиви и изразителни очи. Сега се сещам, че е абсолютен двойник на Емил Димитров като млад. Пълнен с живот, да му се начуди човек от къде толкова енергия и как успява винаги да бъде усмихнат. После щяхме да го наречем с простичкото „Интригантката“. Доктора реци тираше Дамян Дамянов така, че косите ми настръхваха и ме избиваше на плач. Абе гениална комбинация. Само аз липсвах. Ден след запознанството ни, ние вече се намирахме у нас на дивана. Колко много смях се извъртя тогава през прозорчетата на малката схлупена къщичка в Костинброд... Понякога искам времето да е спряло, именно заради тях. Искане ми се да можем да живеем заедно, заради този смях, заради тези бисери, които главите им раждаха, от които понякога не успявах навреме да стигна до тоалетната и се напикавах в гащите!

ДЕСИСЛАВА

Мразех Десислава! Ако някой ми беше казал, че лично аз, с моите ръце ще я държа и ще я заведа до олгара, нямаше да повярвам... Беше ми много, ама много неприятна. Не мога да си обясня защо... Но не можеше да й се отрече едно, мамка й, тя държеше детската аудитория, до която аз тогава няхах никакъв достъп. Но пък от друга страна изпитвах странно привличане към нея...

Дали не беше, защото сме астрални близнаци? Мамка му, изобщо не разбирам от нумерология.

Една нощ, ни в клин, ни в ръкав, реших да й звънна. Просто нямаше какво да правя, пък и усещах, че нещо ще става. Брей, вдигна ми... От отсрещната страна се чу едно тънко и много дразнещо за моите фини уши „ало"... „Ало"- казах със същия превзет глас и аз. Здравсти Деска. Васко ти се обажда, Азис... Как си... Видимото си вълнение в гласа, тя се опита да маркира с отегчен преправен гласец: „Ами как...добре съм, работа, работа, знаеш как е... Виж Деска, аз... такова... аз искам да ти кажа какво ми се случи... снощи, сега знам какво си мислиш, ха- ха- ха... - превзето почнах да се хилия аз. Ама вътрешно си се успокоявах, че си имам мисия. Трябваше да ме заобичат и децата, не само курвите и мутрите. Тогава само те слушаха Азис. Та снощи... Снощи, й разправам, аз те сънувах... Да... съну-вах, че правим дует... Пълна тишина...

Както и да е, омагьосах я аз. После си казах, аз съм велик... Имах чувството, че съм праметнал себе си... странно...

Няма да разказвам сега за записването на „Жадувам“, за чиито снимки за малко не се стигна до бой между двете певици, за това как платих, за да орежат най-хубавите и кадри и прочие...

ГЕНЕРАЛА

Така наричахме Малина за по-кратко. Викахме й така само най-близките. В началото скришом, после на няколко пъти Десислава уж все се изпускаше и накрая... Накрая тя нямаше нищо против! Генерала, защото перфектно умееше да издава команди и да овладява всяко едно положение. За мен тя и до днес си остава загадка, по-голяма дори от мен. Начинът й на манипулиране не можеш да го научиш никъде, тя просто е жена! Но не обикновена, а жена, която може да накара и самия Хитлер да се влюби в ключеците й и накрая тя да си тръгне с парите на целия „Райхстаг“!

Ако беше мъж, по корем щях да се влача и щях да я умолявам да се омъжи за мен...

Ожени ли, омъжи ли, все тая...

Плачех с глас докато гледах видеокасетата, която се даваше под наем срещу три лева в Костинброд! Там тя още не беше певицата, там просто танцуваше с един много як оркестър и им беше продала толкова касетки, колкото едва ли някой друг, освен мен е продавал по-късно!

Гледах и си представях, че съм аз... Гледах, гледах...

Господи, толкова я обичам тази жена... А изобщо жена ли е това чудо на природата? Заклевам ти се, толкова съм я харесвал, че като я видях за пръв път на живо, от вълнение не можах да спя няколко нощи...

Тя имаше червена коса и носеше модерни дрехи и... А, най-важното за мен, първата, която се появи по прашки в клип. Казах си, света ще обърна, но ще я направя своя приятелка. Вчера ходихме да си избира плочки за банята. Хареса си едни, на които е апликирано много красиво цвете, от тези, дето на пролет можеш да ги духаш... Малко е несигурна в начина си на избор за нещо, но накрая винаги взема правилното решение... Както и решението да бъде една от най-близките ми приятелки.

3-ТА ЧАСТ ИГОР

Никога не бях ходил в казино. Една приятелка ме замъкна, да не е сама. Мъжа си нещо искаше да контролира. То пък един мъж... аз не бих си хабил енергията за контрол над таквоз нещо.

Имаше там хора всякакви. Най-силно впечатление ми направи лелката на гардероба. Силно гри-мирана такава, малко като мен в началото на кариерата ми, когато се гримирах сам... Много псува тая лелка бе... и говори неща, дето аз в къщи си ги ползвам за добърден... Ама в къщи само...

Та, седим си ние и си пием безплатното уиски. Не знам дали знаеш, ама по това време, като влезеш в казино, ти даваха цигари и алкохол без пари. Щото и без това толкоз пари трошиш там... И ми е едно такова никакво, неестествено, нали за първи път ми е, тя обстановката ми е чужда, хората... и си разглеждам.

И изведнъж, като магнит... дън! Погледа ми сам се заковава върху един мъж, който седи и играе на рулетка. Облечен в костюм, тъмен, черен тишърт и пуши пура, от която смърди адски гадно. Ама пък как му отиваше... Когато я захапваше, правеше една странна гримаса, сещаш ли се, една такава болезнена, със сбръчкване на цялото лице... И го гледам и си представям, че някой ме е взел и ме е пуснал в някакъв филм от тези, за мафията.

Гледам го, ама свеждам поглед от време на време, разсейвам се, да не ми личи, че ми е интересен. Ама на ен-тото поглеждане, ми улови погледа. И ме прониза. Все едно ме застреля. Той притежаваше най-черния поглед на света. И лош един такъв. Чертите му бяха станали много по-остри от преди малко, явно от горната светлина на лампата над масата за рулетка... Ама ми спря дъха от този поглед. Най-красивия мъжки поглед. И трапчинката в брадичката му... Ох... беше толкова силна, че си представих как забивам пирон в нея. Като дупка в стената беше. Имаше и тридневна брада, която изпъкваше на фона на голата му глава. Около 35 годишен някъде... А белите му зъби... и така добре подредени... не, исках да умра, исках... абе направо си го исках... Но отвътре нещо ми казваше, че... това не е човек, това е вампир!

Ако знаех тогава... само ако знаех, че този човек ще направи един ден от мен психопат... още тогава щях да изтичам при гримираната лелка и да я помоля да ме скрие някъде там, между палтата в гардероба, щях да им преровя джобовете, да намеря все в някой от тях пистолет и да се гръмна. Ама сега се сещам, че има каси за оръжията, да, те тях ги заключват...

Тоя с пурата продължаваше да ме гледа- някак настървено, сякаш ме познава, ама не се

сеща от къде. Тогава аз бях най-неизвестния може би певец, имах едно хитче, там някакво... вече не помня...

Видях как извика едно доста едро момче, в черно целия облечен, каза му нещо, след което, точно след няколко секунди се запъти към нашата маса. Изтръпнах. И аз, и приятелката ми се вцепенихме от ужас. Какво ли ще става сега... И се опитваме да се държим естествено, небрежно си отпиваме от чашите и нещо взехме да си говорим. За времето сигурно. Момчето се наведе към мен и ми каза в ухото, така че никой да не чуе, да го придружа до игралната маса. Кво ще правя аз там бе, нищо не разбирам от рулетка, до ден днешен... от никакъв комар не разбирам...

Човекът с пурата, видимо за всички, не беше с чисто минало. А и черно дрехите момчета не бяха там, за да пазят спокойствието на клиентелата, бяха там само заради един, заради мъжът с трапчинката на брадата, да не го уцели нещо точно там... Собствена охрана... за мен беше много ново и чуждо. И някак така добре ми изглеждаше цялата тази суета около един единствен човек...

Станах от нашата маса, опитах се да се изправа по нормален начин, по начин, по който да не се разбере, че съм момче с нежни маниери... Вероятно съм бил доста смешен отстрани. Походката ми приличаше повече като на човек, на който нещо му пречи в обувката, убива му, отколкото на мъжкар. Приблжих се и... ами сега какво? Как се говореше с такива хора, никога не го бях правил... Миризмата на пура около него се смесваше с аромата на мъжки одеколон, който ми напомни за детството ми. Дядо ми сутрин след бръснене си заливаше лицето и врата с някаква течност, която преди това обилно изсипваше в шепите си...

- Как се казваш?

Чух много нисък и мъжествен тембър, който в никакъв случай не бих нарекъл глас. По-скоро отегчително издишване на въздух, натоварен от сериозно пушене...

- Васко...

Само ако можеше да чуеш това толкова тихо и пискливо „Васко"... За момент се намразих заради пискливия си глас... Същият този глас, който след време щеше да огласява националните стадиони...

- Добре, Васко- каза той на не много добър български- Стой тук до мен и пази тишина.

Просто си стой... Няма от какво да се притесняваш. Мисля, че тази вечер ще ми донесеш късмет...

Колко беше прав...

Колата пътуваше вече към някакъв баровски квартал. До тогава не бях виждал толкова тесни улички с такива огромни къщи. Какви ти къщи, сестро, палати! Помислих си за моята приятелка, дете бяхме с нея в казиното, какво ли прави в момента, защо не можеше да е с мен, за да види всичкото това... Абе нали му оставих на мъжа й някой лев за такси, да се приберат, кво съм ги замислил...

Отвориха се едни огромни порти, сами се отвориха, настана някаква суматоха, кучета се разлая-ха, станции забучаха... Човекът, вярно, че не беше кой да е, ама чак пък толкова... Бързо забравих за този шум. Седяхме в дневната, ако можем да наречем дневна нещо от сорта на ЦУМ- партера. Като малък се чудех как са могли да построят нещо толкова огромно като ЦУМ. То си беше нашия Кореком, на по-бедничките. Сега отсреща, с гръб към мен, стоеше един човек, който си беше направил хола с размерите на универсалния магазин... Един човек можеше ли го това?

Беше тихо, спокойно. Търсеше някакви дискове. Беше свалил сакото си и вече можех да видя мускулестите му ръце с изпъкнали вени, като на строител. Едва ли пича беше хващал баданарка в живота си. Изглеждаше, все едно само това е правил през целия си живот- търсил е дискове... в огромен хол...

Исках да се напия, исках да се отпусна, но той така и не се сещаше да ме попита какво ще пия, изобщо, ще пия ли... Седнах в края на дивана и заразглеждах камината, все едно ми е

много интересно. Пламъците в нея, уж търсех изображения в тях... Абе... селска ми работа... И... ей, разгеле!

- Ще пиеш ли нещо?

Вече мислех, че ми се причува.

- Да...

Казах го също толкова тъпо, както когато казах „Васко“, няколко часа по-рано...

Наля ми, без да ме попита какво точно искам, първи егоистичен признак... Къде ми е бил акъла, глътнах го на две- на три, и нищо. Трезвен като водомер. Защо съм тук? Просто бях там без причина, поканен не от него лично, а от същото онова розовобу-зесто момче с черните дрехи и слушалка в ухото. Реално ли беше това място? По-добре да го бях съну-зал, все някога щях да се събудя...

Обаче мъжът с трапчинката така ми въздействаше, че при всяко негово вдишване и издишване,

ме свиваше корема, така, сякаш съм хванал апарат за мерене на кръвно, помпичката оная, дето се стиска... помпаш, помпаш...

-Хубав си, знаеш ли?- каза пак с оня същия задгробен глас, който би накарал и монахиня да запретне фустите...

- Е... чак пък хубав...- изчервих се като девственица аз.

- Да. И то много.

Сега, тука вече не знаех какво да направя. Пълен блокаж. Той се приближи, подаде ми ръка, като не отделяше очите си от моите, имах чувството, че очите му са пластмасови и никога не мигат... Изправих се. Чак сега забелязах, че е по-висок от мен, и че ходи без потник... Ами направи ми впечатление, какво да направя, всичките ми познати носеха потници под ризите си...

Видях зърната му. Стърчаха неприлично, но все пак- красиво. Мислите ми бяха като спагети, адски много и объркани. Ох...

Взе ръката ми, почти като баща детето си, и ме помъкна през „ЦУМ“. Спря се, хвана ме за раменете и с леко движение ме премести пред себе си, постави ме пред едно огромно огледало с рамка, също толкова кичозна, колкото съм и аз днес.

- Хубаво се погледни! Носиш късмет на мен. Това означава, че можеш да носиш късмет на всички.

Присвиваше очите си зад тила ми, взирайки се в мен, сякаш художник преценява обекта си. Мълчах.

- От днес ще живееш тук!

Каза го на образа ми в огледалото. Той не се допираше до гърба ми. Само зърната му, онези, настръхналите, ми подсказваха за какво бях дошъл тук, или може би вече се лъжех? Бях тук, за да нося късмет, да, аз бях случайно забърсаното симпатично гав-рошче от улицата, по заповед на шефа...

Обърна се с гръб, наля си поредното уиски и...:

- Ще спиш ли при мен?- с нотка сарказъм в гласа, която може и аз да си внушавах...

- Не- изстрелях бързо аз. Не можах да си позная гласа бе, каква твърдост се появи в него, каква категоричност... Бях казал нещо, което не очаквах да чуя от себе си. Щото ми стана гадно от самодоволната му физиономия.

- О.К.- не забави и той реакцията си на моето "не"- значи ще спиш при охраната. И се изсмях като в края на клипа на „Трилър“ на Майкъл Джексън.

- Искам да си ходя- почти с молба в гласа му казах.

- Не, сладък. Ти ще спиш с момчетата тази нощ.

Момчетата спяха в няколко луксозни бунгала, подредени почти в кръг около главната щаб квартира. Настаниха ме в бунгалото на шефа, който отговаряше за момчетата в черно. Млад беше, към 30-те. С прическа „канадска ливада“, много дебел врат и същия лош поглед. Тия тука като че ли бяха ходили всички на курсове по лошо гледане. Какви

курсове,

направо висше образование по специалността „лош поглед“ бяха завършили...

- Леглото е само едно- каза ми- но е широко, стига да не мърдаш много, ще стигне и за двама ни.

И се разсмя по детски. Чисто някакси, и приятелски.

- Казвам се Боби. Пък теб съм те гледал по фолк каналите, ама нещо името ти не можах да запомня. Нещо изкилиферчено май беше, а?

И пак се засмя. Засмях се и аз.

- Васко се казвам. А онова, другото ми име, и да ти го кажа сега, пак няма да го запомниш.

Приятен беше този разговор, усмихнат.

- Забавен си, знаеш ли?- отбеляза Боби и се втренчи в мен- А и късмет извади, че попадна в моето бунгало, онези другите щяха да те разкъсат...

А ти няма ли, попитах се на ум...

Същият този Боби след години щеше да се превърне в моят най-добър приятел.

Мина доста време, докато си легнем. Опряхме гръб в гръб и се правехме, че уж нищо кой знае какво. Усещах, че иска да знае какво се е случило там горе, при шефа му, но не попита. После заспа. Сън не ме хващаше. Ебаси работата- до мен лежеше някаква грамада от мускули, която похъркваше леко, но не дразнещо. По едно време се размърда в съня си и се обърна с лице към мен. Аз лежах по гръб. Усетих как нещо подпира горе, в дясно бедрото ми и подсъзнателно се извъртях с гръб към него. Тогава той силно се притисна в мен и ме прегърна. Правеше се, че спи. На мен ми пресъхна устата, такъв ни жив, ни умрял, не дишам... И точно, когато главата ми щеше да експлоадира от напрежение, той ми прошепна:

- Искам да ти го вкарам... Ще ми дадеш ли?

Заедно с думите, взе ръката ми и си я сложи на пакета, който беше толкова издут, че половината от парчето му излизаше извън слипа. Започна сам да се гали с моята ръка. А аз го хванах така, както само аз мога... Той отмести назад своята ръка за момент, беше излишна в случая, после я върна върху гърдите ми и започна да ги мачка яростно.

- Искам да ти го вкарам вече... Ще свърша!-каза той и отмести с няколко пръста гащите ми. И...

Целия! До края! Само няколко тласъка и свърли в мен, пышкайки. Беше си ухапал ръката, за да не извика, че ще го чуят от другите бунгала.

На сутринта Боби ме закара до в къщи. Мис-лех си, че никога повече няма да видя неговото лице.

Нито онова, на онзи с трапчинката.

Минаха няколко дни. Ходех активно на работа в Банишора. Мислех си за случилото се, и се хва-ах, че искам да видя отново онзи, лошия. И се сетих, че не знам името му.

Всъщност... кого исках да видя повече? Онзи, без името или Боби?

Тъкмо си хапвах от „персоналното“, тогава целия оркестър се хранехме вечерно време в работата

и на нас персонала ни готвеше отделно, манджи някакви, когато видях по стълбите да слизат две момчета, които ми се сториха познати. От къде ли? Чак, когато се приближиха до мен, загрях...

Пак бях в къщата, но вече по-спокоен. Гледах телевизия, а безименния седеше до мен, ухапал неизменната си пура, и непрекъснато наместваше нещо в гащите си. Ей тоя навик на мъжете не мога да им го разбера, непрекъснато да се дърпат за топките.

- Имаш ли си име?- попитах аз съвсем непринудено.

- Имам си- засмя се той- Игор се казвам. Сега вече ми се изясни от къде идваше акцента му...

Игор тази вечер беше друг. Усмехнат. И не с костюм, а с черни дънки, сива тениска и прясно обръсната глава. Гледахме „Андреа Селесте“. (Сещаш ли се този гаден сериал? С едно грозно момиченце, дето трябваше да ни е симпатично- Андея дел Бока. Как ни го пробутаха... Баща й- режисьор на филма, чичо й- сценарист... дядо й... да му го туря...)

Така де ядяхме на пода баклава, докато гледахме. То на сладникав филм кво друго да ядеш... Гадеше ми се вече от сладкото, но трябваше да му правя компания и се наливах с вода като луд.

Очаквах въпрос. Къде и с кого съм спал през онази нощ. И той не закъсня. Но беше под формата на заключение:

- Този моя Боби много вярно куче, ама много жалостив! Това ако беше Венци, нямаше да ти се размине!

Аз пък си казах на ум, Боби, Боби- жалостив, ама и еблив!.. Абе педерастка му работа... От сладкото в устатата ми чак горчеше. Отидох до банята. Трябваше да си измия зъбите. Да, ама с какво? Огледах се. Имаше само една четка за зъби. И ми стана една такава... тъжно... Много е тъжно такава голяма и красива баня и вътре само една четка...

Измих си ги с неговата.

Легнах си в леглото му. Тъмно... И леко хладно. Само красивите сатенени чаршафи се виждаха от малкото светлина, която хвърляха външните лампи... Много ми беше странно- аз и сатенени чаршафи! Прасе и Космос... Ама карай, аз бързо се адаптирам!

- Студено ли ти е?- попита Игор...

- Ахъм- изплюх аз със селския си манталитет.

- Искаш ли да те гушна? Всеки гунжа късмета си... Каза ми го в ухото, което пламна цялото.

- Искам- казах почти като Тереза Орловски. Май преиграх...

Нищо не виждах, само усещах топлия му въздух във врата си. И най- важното- наболата му брадичка. Беше като плюшена играчка, топла, мека и... Оох... абе тоя си беше мъж отвсякъде!

Само едно ще ти кажа, онази нощ лежах в

прегръдките на най-нежния мъж на Планетата Земя... Беше ми хубаво, много хубаво. Ама то хората са си го казали- много хубаво не е на хубаво... И са прави, да знаеш!

Така минаха няколко месеца, без да ги усетя. Пренесох се да живея у тях, както той беше казал още в началото. „Ти ще живееш тук.“ Май този човек се оказваше прав за всичко, аз наистина му носех късмет! Да, но той на мен какво ми носеше? Сега, като се замисля, той ме научи на обноски, беше ми казал как да се държа в средите, научи ме как да се храня и как да пуша... Той вдъхна живот на образа на Азис. Придаде му онова малкото, което трябваше на една звезда, а то беше най-важното- самочувствие!

Обичах го!

Времето, в което той отсъстваше, ми даваше възможността да се чувствам като истински господар на дома му! Само ако знаеш, какви купони си спретвах-ме с приятелите ми в негово отсъствие... Ех, ма, како. що не се познавахме тогава... Няколкото момчета, които бяха останали в къщата да пазят, ги бяхме направили от диви селяни в най-яките и разкрепостени еба-чи... Сметай! Въпеки, че така като те гледам колко си смотана, нямаше да успея да те приобция към тези първокласни ебачи... Ама не знаеш какво си изпуснала в тоз живот...

Една нощ, докато се юрках с момчетата, аз от горе, те отдолу, в смисъл, че аз бях на терасата, а те на площадката долу и се бяхме разлигавили нещо, смеехме се, аз реших да ги нахраня с гениталите си, тоест да им казвам неща от сорта: „Я ми яжте пичката...“

Усетих обаче, в момента, в който им се лигавех, че нещо не е наред, щото онези отдолу

изведнџж млџкнаха... Май зад мен имаше някой... Изтрџпнах. Обџрнах се и видях Игор...
- Давай моето момиче, продължавай- тихичко проговори той.

Усетих, че съм го вбесил. Беше се прибрал през тайния вход, беше станало нещо...

- Влез, ако обичаш, вътре...

Понечих да вляза, но нещо се стовари върху ми със силата на камион. Беше ръката му. Огромна, тежка и грозна... От удара на човка, който нямаше кой да събори на канадска, който беше печелил няколко пъти републиканско по борба за мъже в тежка категория, загубих представа за място и време. Беше успял да ме удари точно в ухото. Стана ми топло и мокро на мястото, където още не знаех, че ме е ударил, аз не знаех нищо! Опитах се да се изправя от пода и видях как белия мрамор се е сдобил с големи червени капки, които само след секунди се превърнаха в локва кръв! Искях да кажа нещо, трябваше да се защитя, но не можех, не смеех. В този момент исках страшно силно майка си... Мама дали щеше да ми помогне или щеше да ми каже, че сам съм си виновен?

- Харесва ти да говориш мръсотии, а, Вася?

Точно този глас на Игор никога не бях чувал. Много страшен и пресипнал.

Опитвах се да стана, за какво ли... И аз не знам... А и не можех! Тогава само успях да уловя погледа му, който никога няма да забравя! Той гледаше локвата кръв с някакво възхищение, с някакво почитание... Харесваше му да гледа кръв! Имах си работа с психопат!!! Като че ли точно кръвта го накара да продължи с ударите, но този път те бяха придружени и от шутове, навсякъде...

Нямам много спомени, но помня, че се питах само кога ще спре, кога ще спре и ще спре ли изобщо... Преди да ми се случи това, си мислех, че мъжете бият жените си от любов, от чувства някакви... Повярвай ми, како, не бият от любов! От желание за притежание бият!

И да не си мислиш, че всичко онази нощ свърши така? О-о-о... имаше още... Тепърва ми предстоеше да изживея едно от най-големите унижения през цял ми живот!!!

Предстоеше ми да бъда остриган нула номер, и то познай от кого? Бях остриган от Боби, същият този Боби, заради когото май се бях върнал в къщата...

От ужаса, който преживях, не помнех почти нищо. Само знам, че устата ми съхнеше и исках вода... После помня очите на Боби, също толкова стџписа-ни, колкото и моите.

Коса, колко много коса имаше

по белия мрамор... И се умножаваше... Красивите ми черни къдрици, с които мама винаги се е гордяла, сега бяха на купчини около мен, слепени от кръвта, която беше изтекла не само от ухото ми, а и от устните и носа ми...

На Боби му беше наредено да ме остриже нула номер. С машинката на Игор, с която той поддържаше своята тридневна брада! Аз трябваше да бъда наказан. Аз трябваше да бъда пребит и унижен заради "ужасното" си деяние. Че обичам да се шегувам... После, разбира се, разбрах какво е накарало Игор да стигне до тук, може би имаше право... Някакви автовози не бяха пристигнали там, където трябва. Ами разбира се, че аз съм имал най-голямата вина!

Седях си с голата и посинена глава и се опитвах да избягвам погледите на Игор, но той сякаш се гордееше с постигнатото и се радваше на своя шедьовър... Искях да си трџгна, но тогава разбрах какво съм направил... Бях се продал на шибаната мутра! Нямах шанс да избягаш, нямах нищо... и себе си нямах...

Затова сега, като седя и гледам как днешните млади момиченца седят до тези чичковци и се оглеждат, да не би някой да е пропуснал да ги види, че са с еди кой си, ми става тџжно, много тџжно... Мисля си за майките им... страдам заедно с тях! Най ще ме яд, ако някоя майка прочете тези редове и си полели, че са художествена измислица, ей човече... иде и да се изям!!!

Тепърва ми предстоеше да разбере какво значи да си курва, не, че не бях. Защото курва и

търговец се ражда, не се става! Забравих да ти кажа, че беше женен... Обаче всичко избледнява, в сравнение с начина, по който се запознах с нея...

Беше есен, много тягостна и кална есен... Тъкмо вече имах половин сантим коса.

Приличах по скоро на пристанищен докер, отколкото на нечий любовник. Игор спешно трябваше да замине за Виена, аз трябваше отново да скучая пред телевизора, не че и когато си беше тук не правех същото... Ама... друго си беше... Обичах го...

Изведнъж ме погледна рязко, сякаш вижда призрак, а не докер и каза следното:

- Знаеш ли, че ти ще ми свършиш идеална работа там, за където заминавам... Тъкмо ще те запозная и с жена ми...

Майко мила, той беше съвсем сериозен, въпреки, че се усмихваше ехидно!

- Чудесно! И къде ще ни настаниш двете?- опитах се да се пошегувам аз...

- Къде ли... Хм. Правилен въпрос. Ами момент да помисля... Абе ще го измъдрим някакси...

Искрено ти желая, сестро, да чуеш от някой, който не говори особено добре български, думата "измъдри"...

Сложих аз черния костюм, наравно с още няколко момчета и зачакахме... Бяхме в някакъв много странен ресторант от сорта на „Щастливеца“.

Аз бях охрана... Аз го играех охрана! Не знаех да плача ли, да се смее ли... Само знам, че във Виена беше кучешки студ. Жена му не беше много красива и много нещастна, това можеше да се види и с невъоръжено око. Имаха някакъв семеен празник.

Искрено се забавлявах на гледката: Те двамата с Игор танцуват и пръскат семейно щастие... Присмях им се в себе си. Танцувай мили, разхождай лицемерието си по дансинга, а след малко ще танцуваш в моя задник... Ча-ча-ча...

Абе аз... много самонадеяно нещо се отнесох в мислите си... Изведнъж обаче се отрезвих- къде ще спя..? Изобщо никой не се сети да ми каже, а и някого вълнувах ли изобщо?

Вечерта мина доста сухо. Никой не ми обръщаше внимание и вече ми ставаше скучно, когато Боби седна до мен. Без да ме поглежда започна да ми говори нещо, което не чувах и не разбирах. Гледаше на посоки и нещо си мънкаше под носа.

- Стаята ни е обща... - каза.

Това нямаше как де ми се причува. Прималя ми, само като се сетих какво беше направил онази нощ с мен...

Още в асансьора се притисна в мен и ми даде да разбере, че парчето му е толкова твърдо, че няма

да ми стигне цяла нощ, за да го накарам да спадне... Отключи хотелската стая, още с влизането си хвърли сакото и изхлузи ризата си, от която се носеше миризма на цигари.

Влезе в банята и след пет минути вече беше само по кърпа, преметната през кръста, която нагло пречеше на гледката... Запали цигара и се излегна в леглото.

Почти мокър и премръзнал от водата, която не стигна и за двама ни, аз също препасах хавлияка-та, и за разлика от друг път, се харесах.

Леглата бяха разделени, но едва ли имахме нужда от две. Боби се разсмя като ме видя. Треперех като цигане пред участък. Много ми беше студено. Тогава той извади най-широката си усмивка:

- Ела при мен да те топля...

Не чаках втора покана. Мушнах се под завивката на това горещо грамадно чудовище. В този миг се влюбих в този човек! Беше като радиатор, топъл и ръбест! В ръцете му бях най-малкото и важно човече! Бях забравил за побоищата, за скандалите, за всичко, свързано с Игор. Сега съществуваше само бедното и топло момче с огромния чар!

Той нямаше предразсъдъци, не беше излишно лош с хората. Дали това, че бе отраснал в дом за сираци, беше приглушило някои човешки сетива, не знам, но знам, че не му пукаше от нищо и от никого. Е, само от един...

Седях си в стаята, в която винаги влизах, когато ми станеше тъпо. Това беше стая, пълна със спомени, в нея бях събрал всички свои вещи, които ми принадлежаха, преди да срещна Игор. Беше разхвърляно и грозно. Може би единствената грозна стая в цялата лъскава къща. Да, тя трябваше да е такава, защото беше прибрала в себе си нещата, заради които много често Игор ме наричаше „циганин мръсен“. Като че ли аз имах вина за това. Като че ли аз сам си бях избирал копринените ризи и панталони. Тогава такава възможност имах. Аз, и не само аз, много хора, не бяхме виновни, че сме се родили бедни. Сега вече носех дънки, не от тези варените. Просто някакви си "Келвин Клайн", които струваха колкото едногодишната заплата на някоя моя бивша учителка, която ме е учила на морал...

Разхождах се между саковете и закачалките с дрехи от пясъчна коприна. Отегчено пушех- оставаше ми само още едно дръпване от цигарата, когато в очите ми се наби една моя снимка, голяма колкото кутия прах за пране- от тези, модерните. Тя лежеше на земята, потънала в прах и по нея се беше изсипала кутия латекс. Нали беше нещо като склад за моето минало, защо да няма и латекс между спомените ми. Една кутия латекс се беше катурнала от останалите и от едната ѝ страна се беше стекла тънка струя, която образуваше бяло петно, точно над самото ми лице. На мястото, където по принцип имах черна и къдрава коса. Загледах се в това, което след време щяха да наричат „Искам да ме направите като Азис“

Толкова харесах образа, който видях, че направо бях пред инфаркт. Идеята да стана бяло рус не ми даваше мира.

Вече бях платинено рус! Модерен и надут, не знаех къде се намирам. Славата ме надхитри. Преобърна ме. Изгаври се с душата ми. Интересуваха ме само и единствено парите. Да, те идеално пасваха на русата ми глава! Бях толкова известен, че хората около мен не можеха да ме търпят. Единствено Игор ме свалеше на земята, в буквалния смисъл. Господи, смее се в момента, а тогава ревах като куче от страх! Бой до припадък, синини, прикрити с обилен слой грим, пък после разправяли, че съм ходил силно гри-миран. Как бе, братче, как се крият аркади? Ама лесно им е на тях, ходят си на работа в шест часа. Пътуват си с маршрутката и ги боли фара. Азис куцал с едният крак? Нищо му няма! От токчетата ще да е. А кракът ми издут и син от ритниците на Игор! Никой не вярваше, че Азис ще търпи някой да го манипулира и рита като топка.

Като споменах топка, та се сетих за тялото си... Бил съм надебелял. Дебел ще съм ами. Как няма да съм дебел. То с тези нерви и алкохол, който вкарвах във финото си тяло, какво да се получи?

Знаеш ли, како... Понякога се оприличавам на тюлен. Да бе. От тези тюленчета, дето ги дават по новините, как няколко мъже с бухалки ги бият заради кожата им. Уф... Ужас, втриса ме! Ебах ти и боклуците, как може да го правят! Педераси мръсни!

Алкохола ми помагаше да забравя как, когато се прибера, ще съм направил нещо. Нещо, заради което ще си получа заслужената порция грим. Но спрях с него в един момент, не можех да се движа нон-стоп с дъвки по джобовете си. И как се спи с дъвка в устата? Ами никак. Щото, ако те надушат иди разправяй, че Джулата имала рожден ден. То хубаво, ама не може по няколко пъти в годината да се е раждала Джулата, нали?

Игор постоянно флиртуваше с мен. Това държеше отношенията ни. Знаеше как, копелето... В един момент ме караше да се чувствам кралица, а в следващия- най-големия боклук на Планетата. Постоянните скандали поддържаха адреналина ми в завидно състояние. Неговите схватки с полицията го правеха истински мъж в очите ми и караха краката ми да омекват след всяка среща с тях. Не знам защо, но като имаше някакъв проблем с тях и аз все бях наблизно. След тях задължително следваше най-жестокия секс, който можеше да се прави. Отпускал съм му напрежението, казваше.

Харесваше ми да правя секс с него. Беше адски извратен. Викаше, когато свършва, но не

нормално викане, а трябваше цялата охрана да го чуе или по-лошо, готвачите, които бяха в подземния етаж.

Можех да му кажа всичко докато ме чукаше. Той също обичаше да говори, докато го прави. Сякаш

най беше в час, докато го прави. Обсъждаше неща, абсурдни, от които аз се смазвах от смях! И всичкото това, докато е вътре в мен! Имаше огромен член с много красиви и големи топки. Вените му изкачаха всеки път, щом усетеше, че ще става нещо. Любимата му поза беше, когато той е над мен, аз да си събирам силно краката зад кръста му, докато той ме гледа право в очите. Аз си притварях леко устата, а той плюеше в нея. Бавно и гнусно трябваше да се стича плюнката, право в гърлото. Представяш ли си, ма, како... И на мен това ми харесваше! Завираше ми всичко, което ставаше, или пък имаше на нощното шкафче. От къде беше намерил някаква палка, която пускаше ток, да, да... Трябваше да му я опирам, където ми кажеше. Умираще да му я завирам в задника, докато той си бие чекии...И така- пусках си тока аз и не ме беше грижа...

Продължавах да се виждам тайно с Боби в къщата. Страшно си падах по начина му на правене на любов. Той беше толкова непринуден, че за малко не си казвах, че то това си е най-нормален секс! Само че, нека не се заблуждаваме, аз полудях от факта, че съм в леглото на истински мъж. Не на някакъв си педал, а на истински мачо. Ей за тая работа не можехме да се разберем с моите приятели гейове. Те всячески се опитваха да ме накарат да повярвам, че това е нещо съвсем нормално, да се чукат двама гея. Как бе, братче? Как да стане това? Ами нали точно за това съм се родил нежен, женствен с хармония... За да се чувствам по-нежния, по-ранимия. А как ще стане това, ако в леглото сме двама нежни? Ми то по-добре да взема да повърна!

Не мога! Обичам мъжкарите! Обичам вулгарните и на пот миришещи мъжкари!!! А Боби беше точно такъв! Чукаше ме и едновременно с това даваше наставления по радиостанцията. Не вадеше дори слушалката от ухото си, направо действаше!

Игор непрестанно ми насаждаше комплекса за малката ми нишка. С неговите 20 сантиметра, без думичка да казва, аз се чувствах ужасно. Гледката беше потресаваща. И въпреки това, аз обичах да правя секс с Игор! Понякога, след като вече беше свършил в мен, ставаше от леглото, тръгваше гол из стаята, отиваше да самото си, вадеше от джоба шепа банкноти и ги хвърляше в лицето ми. Това го кефеше! Обичаше да ме изнасилва и да ме бие, докато не свършеше няколко пъти, и то винаги в мен! Комплексар!

Не можех повече да спя с Боби. Усещах, че се влюбва. А това значеше само едно.

Бягство от дома

на Игор, после намиране и убиване. Да, не преувеличавам. Вече имаше няколко такива зад гърба си! Пък на мен ми се пееше, пееше ми се, та свят ми се зиеше. Още повече, че ми предстоеше най-великият

концерт, правен някога от българин. Щях да пея на стадион „Васил Левски“, представяш ли си, како? Аз, цигането от Костинброд? На стадиона, и то самостоятелен концерт.

Ревът на публиката се стовари върху мен с такава сила, че усетих как прониква през порите на тялото ми. Оркестърът, вперил очи в моите, чакаше последното ми решение, но умората надвиваше желанието, давайки победата на здравия разум.

- Обичам ви!- прозвуча повече на ум, от колкото на глас, но явно всички ме разбраха.

Само краката ми не. Бяха се издули и заприличали на свински джолани. От токчетата!

Някъде в дъното, с периферното си зрение видях охраната, как се втурва в коридор между сцената и публиката. Новата порция оглушителни пироефекти ми даваха преднина да се скрия, преди ситуацията да излезе извън контрол.

Всички гримьорни миришеха еднакво. Пожълтели от цигарен дим, тонове пот и сценичен грим, те бяха като консерви на българската музикална история. Излегнах се на коженото кресло, което помни формите на Лея Иванова и срещнах погледа си в огледалото. Бони е най-добрият... помислих си и се усмигнах доволно, макар да се чувствах смазан.

Костюмът, потънал във влагата, извираща от мен на сцената, започваше да става студен и лепкав. От коридора долитаха откъслечни викове и разправии, между които отчетливо се открояваше крес-

чендото на Венета, която новата ми охрана не допускаше до гримборната.

- Васко, искат интервю за Нова Телевизия...

Гласът на Боби звучеше виновно, някъде в пролуките на талашитената врата. Тя беше единствената преграда между мен и една дузина журналисти, готови да я прегризят, за да се доберат до тялото ми и да го разпънат на кръст с въпросите си.

Боби беше верен като ротвайлер, и огромен като скандинавски бог. Вършеше си работата така, сякаш е роден да ми е бодигард. Имах чувството, че ако трябва да пречука двайсет души в коридора, ще го направи безшумно, за да не ме обезпокои. Запалих цигара, набрах номера на Гала в хотела и се загледах в решетките на прозореца. Мозъкът ми превключи на свободен режим и се зарея някъде в собствените си бездни, където се криеше моето детство.

Такава решетка е била, може би, първото нещо, което мама е гледала в мига на моето раждане... Ирония на съдбата ли? Не знам. Знам само, че най-лесния начин да разсмееш Господ, е като му разкажеш какви са ти планове за живота.

- Васко, изгладих ти ризите ама не знам дали да освобождавам стаята! Шофьора идва да те вземе до пет минутки...

Галка никога не ме питаше как е минало по-зедното участие, а директно докладваше в телеграфен стил какво прави и какво се случва. Това не беше липса на интерес, а по-скоро демонстрация на уве-реност в моето поредно шеметно представяне, за което е излишно да се задават въпроси, на които всички знаят отговора.

Мис Бони нахлу, ухилен до уши, последван от дежурната кохорта подгласнички. Извади от бюти-кейса, с който никога не се разделяше някакви бебешки кърпи и започна да сваля от лицето ми грима.

- Ще успееш ли да го повториш същия грим и утре?

Засмях се на въпроса си, защото беше абсурден, но Бони улови закачката.

- Утре ще си по-грозна и от днеска!

Гримборната избухна в смях, а аз се почувствах щастлив сред, че съм сред хората, пред които можех да се отпусна.

- Да го сложа на майка ти! Само да си посмяла да не ми сложиш брокатените мигли!

Нова порция смях, след което Доктора и бале-тистчето започнаха да правят разбор на вечерта. Обикновените разговори след всеки концерт! Те си приличаха не само като коментари, а и по това, че всички говореха за мен в трето лице, сякаш не присъствам. Бони безмилостно изтриваше чертите на едно поп-фолк-чудовище, под което живеех само, защото то се хранеше от мен! Едно мое творение, което безпощадно поглъщаше всяка фибра от тялото и разума ми. Вече никой не виждаше Васко. Даже по-лошо, никой не се ин-1 тересуваше от Васко!

Всеки задаваше въпроси към Азис, на които аз трябваше да отговарям като негов официален

ворител, извинявайки се за отсъствието му.

- Колата е отвън! Ние сме готови!

Боби влезе, без да почука, разтвори палтото ми и зачака да се скрия в него. Беше придобил онова изражение, при което всички разговори секваха и всички знаеха, че казаното е заповед. Така и звучеше. Коридорът беше слабо осветен, новото момче ми подаде тъмните очила и застана плътно в дясно. Помислих, че иска да се натегне пред останалите шест боди-гарда, защото му е първи ден. Когато стигнахме до стъклените врати на изхода, разбрах, че съм сбъркал! Отвън стояха стотици фенове, които в момента на отварянето ни посрещнаха с писъци и рев, от който ми настръхваха косите всеки път! Никога не успях да преборя страха си в такива моменти! Канонада от ръце и крака,

разхвърчани листчета за автографи, химикалки, плакати... И удари! Усещах живата стена от мускули около себе си, която блокираше всеки опит за досег с мен! Пробивът към Мерцедеса беше труден, защото една част от тълпата го беше окупираше, чакайки ме "на гюме". Тогава видях Гала. Беше вдигнала ръка като шамандура сред морето от хора, давайки ни знак къде е колата. Колкото повече се доближавахме, толкова по-яростна ставаше месомелачката около мен.

- Не ги удряй!- почти изкрещях на Боби, навел глава надолу.

Буквално ме вдигнаха във въздуха! Влетях на задната седалка, хвърлен с лице в скута на Гала. Не вдигнах глава, до момента в който ревът и тропането отвън не заглъхнаха, до равномерните обороти на автомобила.

- Свърши се и тази вечер- промълви Гала сякаш на себе си, гушнала главата ми. Изправих се и въздъхнах облекчено. Погледнах в огледалото за обратно виждане, за да видя дали и другите са след нас, но срещнах погледа на Боби. Той сякаш това и чакаше!

- Никога не ми казвай дали да удрям и въобще какво да правя!

Изражението му беше онова, същото, и аз се съгласих на секундата.

Пътната маркировка се нижеше равномерно като филмова лента, а в купето всички мълчахме. Не знаех на къде пътуваме, но предпочетох да не питам. Звездите се бяха изцъклили като хилядите запалки в ръцете на публиката. Някъде там трябваше да е моята звезда, кръстена на него- на Азис!

Очите ми се напълниха с влага от умората и заспах преди да я открия.

Продуцентът Тони беше нервен още от сутринта.

Билетите за концерта на най-големия стадион в България свършиха, още преди да е изсъхнало мастилото от печата им. Всички телефони в офиса звъняха като в хор, а аз имах чувството че цялата нация с -готвеше да присъства на предстоящото зрелище.

Автобуси и коли от всички краища на страна-та опасваха в плътен обръч всички възможни ме; тенца за паркиране около стадиона. Задръстванетс и хаоса нарастваха с изтичането на последните часо-ве преди началото. Бяхме се окупирали като в бункер, в които десетки хора, ангажирани с концерта, сновяха нервно от стая в стая. Всички си говореха с военни термини, а въздухът имаше вкус на барут, който щеше да се взриви при първата грешна дума или запалена цигара. Грешната дума, разбира се, излезе от моята уста, заедно с цигарата...

- Тони... Искам да изляза за половин час! Тони се направи, че не ме е чул, но посиня на секундата.

Започнах трескаво да търся някакъв много силен аргумент за желанието си, ако ме попита, но въпрос не последва.

- Даваш ли си сметка, че ако излезеш точно в този момент, аз трябва да съм ангажирал цялата полиция?! Знаеш ли какво се случва днес, и какво става навън въобще?!

Тони тресна вратата след себе си с такава сила, че два от плакатите ми хвъркнаха от стената.

Останах сам. Ясно! Няма да стане! И отидох до прозореца.

Игор не вдигаше проклетия си телефон, а часът приближаваше пет след обяд. Знаех дълбоко в себе си, че няма да го видя на концерта. Разполагаше с по-голяма охрана от американския президент, но мястото беше с най-голям коефициент на риск. Игор беше здравият разум, а аз емоцията в нашата връзка. Огън и лед.

В редките щастливи моменти, когато знаех че ще дойде на мое участие, вадех всичко от себе си! Заврях някъде в тъмно сепаре, обграден от охраната

си, Игор знаеше, че всичко, което правя на сцената е само и единствено за него! Тогава обличах най-екстравагантните си тоалети. Такива, каквито Шер си позволи след трийсет години кариера! Тогава пеех по начин, който би накарал ангелите да се заплачат, а колежките от бранша да си прережат вените!

Тони е прав... Погледнах през щорите на прозореца и видях, че улицата пред входа е

непробиваема. Хора, които чакаха на групички. Някои бяха насядали по тротоара, други нервно обикаляха с плакати, дискове и тетрадки. Цяла София беше в задръстване заради концерта на стадиона. Пък после никой не слушал Азис... Лицемери!

„Номерът не може да бъде избран в момента, моля обадете се по-късно!..”

Мамка му! Игор не се обаждаше, телефонът му беше изключен, а това ме изваждаше от равновесие в един от най-важните ми моменти! Трябваше да се разсърдя, но не намирах кураж дори да се престоря. Игор ме познаваше по-добре от банковата си сметка и знаеше, че нямам сили да излъжа дори себе си!

- Пет и половина е! Готови сме да тръгваме, но с другата кола за да не стане сакатлък! Владо ме извади от унеса, награбвайки щран-говете с дрехи. Излезе, без да затвори, което беше знак, че трябва да го последвам.

Ескортът пристигна пред стадиона без никакви експесии. Всъщност, почти без никакви. Мерце-десите, в които бяхме натоварили част от екипа, изчезнаха под огромна купчина хора, които буквално

се катереха върху капациите. Владо тегли една цветиста псувня и влезе в тунела на служебния вход с мръсна газ. Ауди-то изглеждаше скромно и безобидно и никой не предполагаше, че главният "виновник" лежи свит на кълбо на задната му седалка. Бях като курва, която се крие от нечия съпруга.

- Владо, да излизаме ли?

Изправих се боязливо и видях че сме сами в тунела.

- Влизаме всички заедно! От къде да знам, дали като влезем вътре, няма да изскочат някакви побъркани отнякъде!- даде наставления Владо, след което изключи мотора, без да откъсва очи от страничното огледало.

- А... Ето ги!

Вратите на колата щракнаха и той излезе. Мер-цедесите бяха чудна гледка! Под чистачките стояха листчета с обяснения в любов, визитни картички, а на антената на последния, висяха набучени мъжки слипове с написан телефон на ластика! Избухнах в нервен смях, от който ми избиха сълзи.

- Смей се ти... на нас ни се еба майката!- тежко въздъхна Тони. Взе куфара си с документи и без да каже нищо повече, влезе във входа. Останалите се групираха около мен, охраната ни обгради и го последвахме.

Коридорите на стадиона ни блъснаха с острата и непозната миризма на гума, желязо и мъжка пот. Вър-зяхме мълчаливо, а аз четях надписите по вратите, които подминавахме. "Вдигане тежести"... "Джудо"... "Сво-бодна борба"... "Гимнастика"... Все любими категории...

- Тука сме!

Гала отвори една врата и всички се намъкнахме в просторна съблекалня, пригодена за гримьорна.

Чувствах се като гладиатор в Колизеума. Ревът на публиката отвън, която чакаше да отключат решетките, за да нахлуе по трибуните, ми създаде това усещане. Господи, аз съм звезда! И това никой, освен самият аз, не може да ми го отнеме!

Грохотът на огромната озвучителна техника, която правеше последни корекции на звука, проникваше буквално през стените и ме караше да потръпвам! Господи, всичко това се случва на мен, си казах на ум, оставяйки се в ръцете на Берта и Доктора. Двете трескаво заизваждаха костюмите и влезнаха в делови спор, кой корсет с коя пола да бъде първо. Приличаха на стара семейна двойка, която си е омръзнала до смърт, но не можеха една без друга!

Бони прокара ръце през лицето ми, сякаш го изучаваше, галейки ме. Всеки път го правеше, като своеобразен ритуал преди грима.

- Що си нервна ма?... Сценична треска ли те е затресла, или...?- погледна ме Бони и сатанинската му усмивка цъфна на лицето му. Нямах смисъл да го лъжа, а имах нужда да

споделя с някого това, което ме разяждаше отвътре.

- Игор! Цял ден е с изключен телефон и ще се побъркам!

- Винаги драматизираш! Причината може да е някаква съвсем тривиална, например педерастка...

Колко тъпо ми прозвуча тази неуместна шега

от устата на Бони...

- Съсредоточи се в това, което предстои! След концерта ще е пръв с розите, ще видиш!

Бони правеше трогателни опити да ме разведри, но усещаше тяхната безполезност. В този момент един звук от пенливо шампанско накара сърцето ми да изхвъркне! Звукът идваше от телефона ми, който даваше първи признаци на живот от часове! Беше личният номер на Игор, който знаеха максимум трима души в цялата Вселена.

- Цял ден не намери една секунда време да ми се обадиш в момент, в който имам толкова голяма нужда от теб! Обичам те и те мразя в такива моменти!- нападнах го веднага аз.

Говорех толкова бързо и разпалено, че дори не чувах има ли някой от другата страна.

- Ало, Васко, ти ли си?

Замръзнах! Това не беше гласът на Игор!

- Аз съм...

Изправих се толкова рязко, че всички в гримборната се сепнаха и мълчаливо-напрегнато ме зазяпаха.

Гласът беше на шофьора му. Завалияше л-тата и за толкова години нямаше как да го сбъркам.

- Тръгнахме към теб, но стана проблем! Точно пред офиса! После ела... знаеш къде!

Връзката прекъсна. Набрах отново номера, но телефонът беше изключен. Усетих как пръстите на ръцете и краката ми стават ледено студени. Някакво зловещо предчувствие заля разсъдъка ми.

- Владо-о! Къде е Владо? Веднага го извикайте! Намерете ми Владо!

Излязох в коридора, а Берта и Доктора изхвърчаха покрай мен като две хрътки, да доставят поръчката ми. Плачех от нерви, плачех от страх, плачех за него и за себе си! Владо долетя с изражението на човек, на който му предстои да извърши нещо страшно.

- Трябва да ме измъкнеш от тук! За трийсет минути! Няма да издъня концерта, само трийсет минути!

Сълзите ми влязоха в гърлото и се свлякох в ръцете му, плачейки като дете. Цял ден молах за моите шибани трийсет минути!

Владо започна да сумти и трескаво да се разхожда около мен, докато аз циврех на цимента.

- Нали знаеш какво ще стане с мен, като разбере Тони? Владо беше клекнал срещу мен и ме гледаше в упор. После бавно се изправи и извади ключовете за Ауди-то.

- Берта и Доктора да те доведат след пет минути на изхода! Никаква охрана и всички да си затварят устата, че ако се разбере, ще стане да си ебе майката...

Ако някога ми хрумнеше да обирам банка, перфектният шофьор за бягство щеше да е Владо. В суматохата никой не забеляза в какъв вид съм. Наполовина гримирано лице, с една изкуствена мигла, бейз-болна шапка, черна дантелена пола с шлейф и дън-ковото яке на Бони върху корсета. Въобще не мислех за това как изглеждам, не ми пукаше.

Ауди-то летеше като самолет, но задръства-нията в София бяха непреодолима пречка.

Вече бяхме на един светофар от офиса на Игор, когато видях репортерите на "Нощен Труд". На тротоара стоеше полицай, който оживено разговаряше с някакви хора. Един от тях беше клекнал сред стотици парчета стъкла по асфалта и ровеше между тях.

Владо отби на безопасна дистанция, за да не будим подозрение и излезе без да ми казва нищо. Завъртя се покрай зяпачите, размени няколко реплики с тях и си купи чипс от

близкия павилион. Започна да говори, чак когато се отдалечихме с колата от мястото.
- Имало е стрелба. Някакви с мотор са стреляли по лимузина "Майбах", ама колата е изчезнала. Никой не знае нито на кого е, нито къде е...

Аз обаче знаех! Знаех на кого е колата, дори знаех къде е! Не знаех само дали е жив и дали има пострадали! Чувствах се толкова безпомощен... Нещо ме стисна за гърлото.

- Карай към „Изток“!

Вече не мислех за нищо друго. Телефонът ми из-звъня и го вдигнах машинално. Беше Тони, и просто мълчеше. Това значеше само едно- че търпението му е на ръба на всичките задръжки, и че аз трябва да кажа нещо!

- След двайсет минути съм при теб, и ще нап-равя най-хубавия концерт в живота си!
Не ме питай защо, аз съм виновен, но ще си говорим като свърши зсичко! Моля те!

- Най-хубавия ти концерт трябваше да започне преди двайсет минути...

Гласът му стържеше. Мълчахме от двете страни на слушалките, а Владо летеше към „Изток“ без капчица кръв на лицето си.

- Задържам фронта до девет без една минута! Точно в девет, не те ли видя на сцената, Владо да те кара някъде зад граница и двамата си направете пластика!

Тони прекъсна връзката, а аз погледнах часовника на таблото. Имах още 45 минути! Концертът трябваше да започне в осем, а аз пресрочвах времето в някаква кола, на майната си извън стадиона!

Пред хотела в „Изток“ имаше паркирани коли, четири от които ми бяха до болка познати. Показах се от прозореца и в този миг от едната кола излезе шофьорът на Игор. Даде знак, че всичко е наред на останалите коли, които явно бяха пълни с охрана и се надвеси над мен:

- Паркирайте ей там и слез само ти!

Дворът на хотелчето беше скрит зад високи зидове и предлагаше всякакви глезотии.

Басейн, сауна, лятна градина и още куп неща, които те карат да забравиш къде си и кой си за седмици напред. Това беше една от многобройните инвестиции на Игор и се превърна в наше леговище, не без моя помощ. Задницата на "Майбаха" стърчеше от гаража в дъното на двора, а някакви хора трескаво работеха около не-го. Минахме през входа и видях, че на рецепцията и в лоби-бара няма никой. Апартаментът беше на последния етаж, и се ползваше само от Игор. Огромни френски прозорци разкриваха най-красивата гледка към София.

- Тук е, но не се задържай много! Има нужда от почивка!- каза шофьора и потропа на вратата- Васко е!

Отключи с карта, каквато аз също имах и ми даде знак да вляза.

Първото нещо, което ме блъсна, беше острата миризма на медицински спирт. Завесите бяха плътно спуснати, а моят Игор лежеше със затворени очи на огромната спалня. Около него всичко беше омацано с кръв, а някакъв лекар с китайски очички се опитваше да го почиства с марля. Бях чувал от самия Игор, че има собствен лекар-вълшебник, за когото няма тайни в медицината. Искрено се надяваше да не опре до услугите му, но явно това време беше дошло. Китаецът продължи да се занимава с дренажите, без да ми обърне внимание. В лявото рамо на Игор зееше дупка, от която равномерно шуртеше кръв, а на лицето му...

Господи! Челюстта и ухото му представляваха някаква кървава каша!

- Патронът е бил с изместен център и Слава Богу, само един! Раздробил е рамото му, излязъл е през ключицата и е счупил челюстта... Ще се оправи!- проговори Китаецът на чист български, без да спира работата си.

Разревах се отново и клекнах до леглото, защото не знаех какво друго да направя. Игор отвори клепачите си, видя ме и сякаш очите му се усмигнаха. Опита се да се надигне, но болката беше по-силна от

него и само помръдна с ръка. Жестът му сочеше сакото му на стола и аз го донесох, без да отроня и дума.

Това, което трябваше да извадя, беше малка черна кутийка, опакована в скъпо кадифе със златни кантове. Игор посочи кутийката, след това мен, и затвори очи!

Болкоуспокояващите, които китаецът му вкарваше във вените, можеха да приспят и кон. Явно предстояха най-болезнените процедури и беше добре, че Игор отново е в безсъзнание.

Не и за мен! Стоях клекнал, стискащ кутийката и се проклинах, че не знам какво да направя! Просто го гледах и плачех!

Китаецът погледна часовника си, дойде до мен и сложи ръка на рамото ми. Погледът му ме молеше да ги оставя сами. Надвесих се над Игор, целунах го по кървавото лице и избягах от стаята.

Шофьорът ме чакаше на рецепцията и без да си разменим нито дума, ме изпрати до колата. Ауди-то беше запалено, а Владо нервно чоплеше в плика с чипс. Твърдо беше отказал цигарите и единствено чипса го издаваше кога не е на себе си. Машинално погледнах към часовника на таблото и разбрах, че имаме двайсет минути до ултиматума на Тони.

Летяхме по булеварда, Владо редеше псувни една след друга, а ръката му не слизаше от клаксона. Бях свел очи върху кутийката и не знаех дали да я отворя. Получавах какви ли не подаръци от Игор... И това можеха да са поредните поръчкови обици от най-добрите майстори в Европа. Но аз чаках друго! Чаках това, което нямаше да е просто подарък, а сим-

вол че притежавам сърцето му, а той-моето! Все не го получавах, но с нищо не показвах желанието си. Исках сам да реши.

Полицейските сирени изквичаха изведнъж и две патрулни коли ни подгониха. Погледнах към Владо и разбрах, че няма никакво намерение да им се подчини. Ръката му сграбчи скоростния лост, но аз поставих моята върху неговата.

- Недей! Нямаме нужда от повече ядове!

Колата изръмжа като сърдит звяр и отби. Ченгетата наизскачаха и от двете коли, което накара минувачите наоколо да спрат за поредния сеир. Владо свали стъклото до долу и постави ръцете си на волана за да ги виждат.

- Лейтенант Иванов от... Я! Това е Азис! Колеги, елате бе!

Суровите изражения се смениха с почуда, а Владо, без да губи време, извади дисковете и картичките. Не ни беше за пръв път, нито щеше да е за последен.

- Закъсняваме за концерта му! Колеги, ако има начин, помогнете!

Тази тактика на Владо винаги вършеше работа. Полицайте, от яростни преследвачи, се превърнаха в ескорт, който с включени сирени съкрати изтичащото ни време. Без тях, просто бяхме загубени!

От стадиона се носеха страшни резове. Клиповете ми се въртяха на огромни екрани, но това можеше да ги удовлетвори за кратко. Те искаха живия Азис и аз трябваше да им го дам!

Като в забързан филм, Берта и Бруно доизку-суриха последните детайли от костюма ми, а Бони мълчаливо нанесе последните щрихи върху лицето ми. Всички бяха щастливи, когато нахлухме с Владо, сякаш от това зависеше и техния живот. Никой не говореше нищо! Оставаше една минута до началото! Строиха се отвън в коридора, а аз останах сам в моите пет последни секунди, в които се разделях с Васил.

Тогава отворих кутийката! Пръстенът с огромен диамант светна като звезда, свалена от небето! Сърцето ми запрескача и единственото, което можех да направя, е да стисна зъби и да изляза от стаята. Преминах безмълвен покрай всички и гузно погледнах към Тони.

Той ми подаде ръка да се кача на стъпалата и...

Стъпих на сцената! Стадионът изригна като вулкан от човешка енергия, светлините

пробиха небето и земята се разтърси от първите акорди!
Кралят беше пред тях! Никой не знаеше, че въпреки силния грим и безбройните тоалети,
аз запазих две неща до края- кървавия вкус от целувката на Игор и пръстенът, който
грееше на ръката ми. Никой не знаеше, че в сърцевината на бляскавия Азис, плачеше един
щастлив и влюбен Васко!
А пък Васко не знаеше, че някъде горе, в небето, един малък чартърен самолет
прелиташе над стадиона, отнасяйки Игор завинаги...

4-ТА ЧАСТ МИСЛИ НА УМ

Имам много истории. Понякога имам и интересни истории. Последната ми история
завърши с рана, ама не върху мен. И дето казват, че колелото на Историята се въртяло,
дали няма да ми докара раната някой ден върху мен?

А въпросът къде е ада и кой е неговият архитект? Едва ли второто някой си го е задавал...
Каква ли архитектура всъщност има ада?

Да си нормален не е добродетел, по- скоро липса на смелост!

Шум от мъжка брада, която се търка в калъфката на възглавница... СИМФОНИЯ!
И не знам защо някои мъже са се родили с мигли, по-големи дори от моите изкуствените,
нима на мен, жената, не са ми нужни... За какво са им на тях?
Чувствам се като тиква... Пълна съм със семе... Снощи онзи все едно путка не беше
виждал... Като взе да се празни, празни... По едно време си мислех, че пикае в мен...

Сещам се за един познат, който имаше едно гадже, една малка такава курвичка, дето се
ебеше със всички. И й викаха „Семето". И тя си го харесваше това име.

Хрумна ми заглавие за ново предаване. „Сигнално червено". За всичко, от което ни е
срам...

Устните ме болят. Снощи, 23.01.2006г., ги сложих и не мога да се храня... Гладна съм...
Абе гладна, гладна, ама с джуки... Май попрекалих с размера. Ей... много лакома съм
станала бе... никога не ми стига...

Да си глупав хич не е лошо. Просто си глупав и това е. Виж, когато е обратното, винаги е
по-сложно.

Като говоря, никой не ме разбира. Като мълча пък- никой не ме чува. Ми то не е ли все
едно тогава?

Рапърите с тези всичките красиви и здрави женища до тях, изглеждат нелепо просто.
Защото мац-ките излъчват много по-голяма сила от тях, а момченцата горките, те са като
мишки в сравнение с тях.

Народната музика е нещо, от което няма как да избягаме и няма как да не настръхнем,
колкото и да не си признаваме...

Кога и кой ще ми върне правилното детство?
Не можеш да ИСКАШ от мен да те харесвам. Можеш само да си спокоен, че
доброволно те харесвам.

Как се вика на човек, който ти е някак мил със своите недостатъци, защото като ги

обявиш за такива пред него, си спокоен за собствените си недостатъци? Май ПРИЯТЕЛ. ОБУВКАТА е единственото нещо, с което някои хора оставят следи...

Винаги, когато вали дъжд, сетивата ми се изострят до краен предел. В такива моменти обичам да съм сам, доколкото това е възможно.

Охраната дежури долу пред входа, а от всички телефони съм оставил включен само един. Гала е подредила и изчистила цялата къща. Хладилникът е зареден до горе, а от нейното присъствие няма и следа. На бар-плота отново ми е оставила камара от списания и вестници. Хиляди пъти съм й казвал да спре да купува всичко, в което има моя снимка или статия за мен, но тя си прави оглушки. Като една катерица всеки ден мъкне всякакви жълти боклуци, които само ми цапат въздуха с присъствието си.

Безкрайно съм уморен и безкрайно оттегчен, за да чета измишльотини за себе си!

В тази държава, никога няма да има истинска звезда, защото няма кой да й се позволи да се роди!

Народа мрази успелите, заради житейските им успехи. Но е сляп за битките при постигането им.

Мрази лъскавите коли, гледайки от спирките или маршрутките.

Завижда на пазаруващите в скъпи бутици, кърпейки старите си чорапи.

Псува политиците в кръчмите, защото винаги друг е виновен за всичко.

Плюе мръсотията, хвърляйки боклука си през прозореца.

Държи на морала в къщата, а ходи да чука комшийката.

Винаги е най-компетентният, а този от екрана- най-бездарният.

Всяко лице от кориците е курва, защото ако не е, няма да е там.

Богатите задължително са смъртно болни или престъпници.

Всяка лоша новина е по-добра от добрата. Затова и добри новини няма!

Народът мрази различните, защото дразнят общоприетата еднаквост.

Не остана неоплют нито един известен българин!

Прояден от завист и злоба, народът ликува пред вида на нечий съсипан живот. На смазана от незаслужени подигравки кариера!

Стана модерно да се мрази публично Азис, а да се слуша тайно.

Какво лицемерие...

- Васко, всички са долу. Трябва да тръгваме!

О, не съм усетил, кога Владо е влязъл в стаята...

Загледал съм се през прозореца... дали не стоя така вече цял час?

Багажът за кой ли път поема към асансьора, а аз хвърлям последен поглед към дома си.

Ще се върна тук след много дни, почивката ми пак се отлага. Не съм почивал от години!

На кого му пука...

Ще я взема тази купчина помия от бар плота с мен...

- Ма лее! Всичкото това за из път ли е?

Владо не вярва на очите си. Мисли си, че ще изчета всичко това...

Аз свивам към кофата, за да освободя ръцете :и от ненужната хартия. Този контейнер за смет сега

ще се запознае с всичките извращения на Азис. Там им е мястото... Целият останал боклук ще целува новите ми устни по снимките...

Да тръгваме!

Къпрички? Някой да ми подаде мокри кърпички... Ще си трия изцапаните ръце чак до отбивката за магистралата...

Предстоят нови концерти, в нови градове. Аз отново нищо не знам, а и няма нужда да знам. Знам само как да вълнувам с музика.

Тази сага започна с Божията намеса и няма никакви признаци за край. Край ли казах?
Ха-ха...

=====

КРАЙ

=====

TORRENTS.BOL.BG

=====